

avgust 2013

Pacifik 2013

Australs, Francoska Polinezija

1. avgust 2013, četrtek

Raivavae

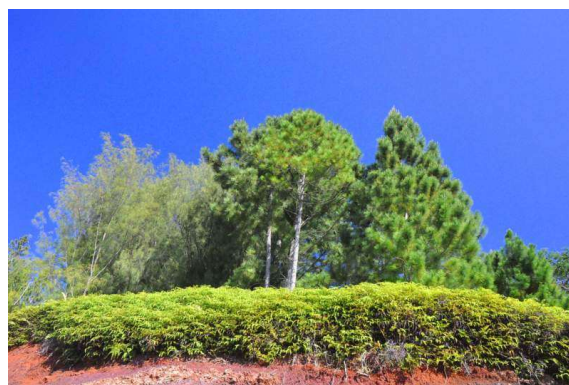
Zbudim se zgodaj, popijem kavo, naredim dva popravka programov in oddingiram na pošto. Internet vabi. Vesna medtem opere žehto. Diesel se ves čas lepo metamorfira v vodo. Opoldne je vse to končano in na vrsti je kosilo, ve se kje. Dokler nama še zadnje gostilne ne podrejo, se bova prehranjevala tam. Škoda je plina.

Potem sledi sprehod. Po bližnjici preko hriba skozi bogat gozd in nasade bananovcev in tare na južno stran otoka. Spotoma se v nahrbtniku najdejo še limone (kasneje tudi školjke in še kaj - ve se kdo v družini rukzak fila in kdo igra vlogo šerpe). Tudi razgled na modro laguno v lepem sončnem vremenu je čudovit. Nadaljevanje poti ob obali je bolj vsakdanje. Okoli otoka je speljana cesta in ves čas so ob cesti hiše. Posejane niso prav na gosto, pa tudi ne prav na redko. Vmes je še letališče, cerkev, trgovina in penzionček. To je več ali manj vse. Piva ni za dobiti, zato kupiva sladoled. V trgovini nama sicer prišepnejo, da je naprej še ena trgovina, kjer da tako iskano tekočino imajo, pa je ne dočakava. Prej se obrneva, ura je že poznata in najbolje, da odštopava domov, dokler je še dan.

No, in sedaj pride na vrsto štoparski vodnik po otoku Raivavae. Takole pravi: ko pripelje mimo prvi avto, mu pomahaj in ustavi se bo, te pobral in odpeljal točno tja, kamor si namenjen. Simpl. Navodil se drživa in res se vse zgodi tako, kot piše. Le eno malenkost je štoparski vodnik spregledal. Prvi avto je pripeljal po dveh urah in pol hoje in nama prihranil le zadnje tri kilometre pešačenja, sedaj že v gosti temi. No, vsekakor bolje kot nič. Fajmošter in njegova žena nama ustavita. Nekaj časa se vsi skupaj trudimo z oksfordsko francoščino, pa trud ne rodi vidnejšega uspeha, potem ona dva raje prepevata ob spremljavi nabožne muzike s cedejke. Dostava direktno do našega dingija. Vendar s tem zadeva še ni končana. Da ne bi dingirala in tipajoče iskala barke v popolni temi, je mojster zapeljal avto kar na pomol in nama celo pot osvetljeval. Malo. Ko je bil dingi dvignjen, sta še požmigala in se odpeljala. Hvala vam, Polinezijci, za vašo res neverjetno prijaznost! Me prav zanima, kako bi vse skupaj zgledalo v Sloveniji.

no pa gremo v hrib

ta pogled na borovce, praproto... me spomni na moje Janče in gobe

no, nekaj upanja je vseeno, le lokacijo moram pravo najti :)

tukaj se lepo skriješ in te nihče ne najde :)

družina pri čiščenju školjk

tega nisem ravno razumela zakaj so dali zoreti banane sredi morja?

...ni šans, da greš z barko tukaj mimo

majhen prikupen ptiček

2. avgust 2013, petek

Raivavae

Danes je vetra malo. Premalo, da bi odjadrala naprej. Bolj primerno je za plezanje po jamborju. Spet poje sekundno lepilo in vezice. Pozicijska luč in radar reflektor sta spet čvrsto pritrjena. Koliko časa le? Potem še nekaj ostalih malenkosti in na obalo. Na pošto, na net. Kar pošteno morava biti oblečena, temperature so zimske, termometer zjutraj pokaže borih 18 stopinj. Prvič po Sloveniji sem oblekel pulover. Sicer je pa to čas šolskih počitnic na tem otoku. Premrzlo je, pravijo, da bi otroci hodili v šolo in so večino poslali na počitnice v tople kraje. Na Tahiti.

In nato v gostilno. Zadnjo, ki še stoji. Dokler še stoji. Res, tole je prav burleskno. Zadnja gosta sva. Ko sva vstopila, je bilo še vse normalno, ko sva izstopila, dveh sten ni bilo več. Vmes sva pojedla kosilo. In jutri nimava več kje jesti. Oštarij, ki so bile postavljene za en mesec, za čas trajanja Heive, ni več. Nobene. Zvečer je igrišče za žogobrc spet tako, kot je bilo en mesec nazaj. Na Mali bo jutri spet pel roštilj, že vidim. S plinom moramo varčevati, oglje pa prodajajo za vsakim vogalom.

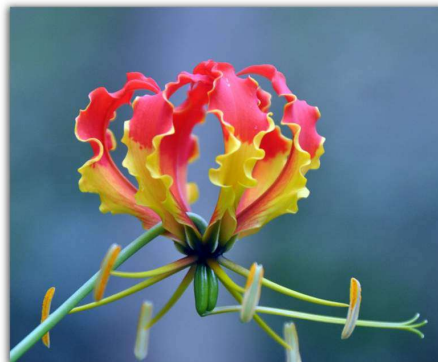
Popoldan še malo opravkov na žandarmariji. Izredno prijazen žandar niti ne ve, zakaj in niti ne ve kaj naj naredi. Malo ga

poučiva in predvsem naučiva, da naj čimveč papirjev skopira. Vsi tako delajo, dodava. In kopira na veliko. Šele četrty dan je v službi na tem otoku in je malo izgubljen. Ko ga pobaram, na katerem zadnjem otoku Francoske Polinezije lahko naredimo clear out, se spet zatakne. Pogleda na list papirja in mi pove, da vse kar ima napisanega o proceduri izhoda iz države je "Have a nice trip!". Na listu ima namreč francosko angleški slovar. No, pa se skupaj smejimo in obljubi, da se pozanima. Zvečer me takoj poišče pred pošto na netu, da mi sporoči, da je preveril pri šefu in da je vse res, kar sva mu povedala. Hmmm... In da poleg najs-tripa dobimo tudi outboud clearance na papirju. Kje pa bi to lahko bilo, tega pa še vedno ne ve. Zato pa take stvari ve noonsite.

Preverim še vremensko napoved. Jutri bo skoraj bonaca, v noči na nedeljo gale in 35 vozlov vetra. V torek ali sredo naj bi bilo spet normalno vreme. Neugodno je vreme tukaj, neugodno. Še dobro, da sem se šolal na Jadranu...

danés bodo malo bolj botanične fotke

vse rožice z otoka Raivavae

komplícirano sestavljen cvet

pa bogati cvet :)

pa, da ne bodo samo rože, še malo žehte

v dolini bogato cvetje, vrhovi hribov goli

iz teh malih polžkov delajo verižice ter jih prodajajo turistom - niso poceni; no, pa saj je tudi veliko dela vložnega v njih

tudi tukaj imamo sončni zahod

3. avgust 2013, sobota

Raivavae

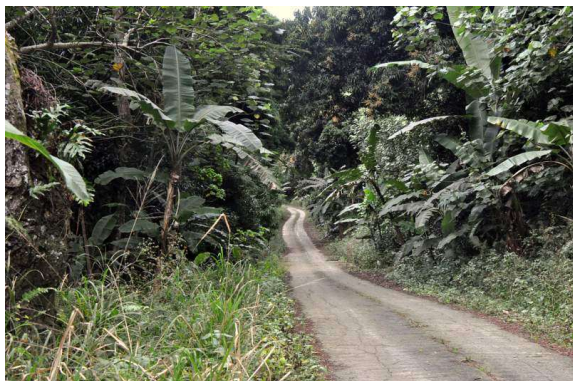
Po jutranji kavici je na vrsti šivanje jadra. UV zaščita se je odtrenala na kakšnem metru dolžine spodnjega roba genove. Nič posebnega, le ni lepo, da opleta. Vendar. Dober začetek še ne pomeni dobrega konca. Drugič bom to počel pred jutranjo kavico, ki sva jo popila v čisti bonaci. Jadro pa na koncu šivala v dobrih 4 Bf, da je veselo opletalo naokoli in da je bilo šivanko prav težko vtakniti na pravem mestu. Zoprno. No, po pol ure je mučenja jadra in naju konec. Na sporedu je delo.

In po delu je ura poldne, čas za sprehod. Ampak, to ni bil običajni sprehod. Cel svet sem obhodil v treh urah in pol. Cel svet otočanov, ves otok. Najprej preko gorskega prelaza in nato naprej od tam, kjer sva se z Vesno zadnjič obrnila. Zanimiva pot! Začne se v pravem tropskem gozdu, potem nekaj časa poteka po iglastem gozdu in še malo višje je gozdna meja. Po vrhovih raste le še trava. Verjetno je tam nekeje tudi snežna meja, ugibam. Kljub francoski tradiciji pa nikjer nisem zasledil znaka, da so za avtomobile obvezne verige ali celo podatka v katerem obdobju je zaradi snežnih zametov in nevarnosti plazov cesta zaprta. Ko pogledam v nižavje je kaj videti! Pogled na laguno je veličasten. Celo majčkeno pikico, Malo, opazim. Ob poti so bananovci, kruhovci in maline. Tipično za tropski otok s snežnimi zameti. Regrat in gobe verjetno tudi, samo to prepustim Vesni. Severna stran tega malega sveta ima tudi lepe peščene plaže, pokrite z belo koralno mivko in turkiznim morjem namesto bazena.

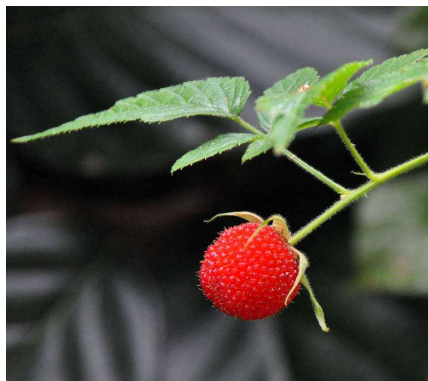
Tudi tokrat je imel štoparski vodnik za Raivavae prav. Prvi avto (jasno, po dobrih dveh urah hoje) ustavi in povabijo me, da prisedem. V popolni angleščini! Vendar sem karakter. Če sem se odločil obhoditi svet, ga bom obhodil in ne obvozil! Čudijo se moji reakciji, rečejo pa nič. Niti hev-a-najs-trip, kot bi rekel žandar, ne. Kasneje mi je malo žal, da sem bil karakter, po nekaj kilometrih jih vidim kako družno stojijo okoli kotla in jejo. Sigurno bi me povabili, če bi se peljal z njimi. Saj tudi, če bi kar sam pristopil, bi bil verjetno pogoščen. Ampak, to nekako ni moj stil, počutil kot da fehtam in raje samo ioaranam, pomaham in jo mahnem dalje.

Osemsto prebivalcev v štirih vasicah ima njihov svet. Imajo pa pet cerkva. Dve sta protestantski, po ena pa katoliška, adventistična in neznana (ta nima table v francoščini, da bi vsaj približno lahko razumel, kateri podvrsti krščanskih božjih hramov pripada). Kapelic ni, namesto teh so tuš kabine s telefonom. Šola je ena sama. Osnovna. Trgovinice zadoščajo tri, gostilni ni. Res mi ni jasno, zakaj potem toliko cerkva, če ni poleg vsake vsaj ena oštarija, da bi pošten človek imel gušt iti k maši...

Midva imava zvečer mašo pri roštilju. Dokler še ne vleče preveč. Noč bo deževna in vetrovna, je pa današnja napoved nežnejša, kot je kazalo še včeraj. Le 30 vozlov bomo imeli. Ne vem pa kako se tukaj veter obnaša, ko zavije okoli hribov. Upam, da refuli ne bodo premočni.

betonirana pot skozi gozd

sočne maline

pogled z vrha

tabu !

4. avgust 2013, nedelja

Raivavae

Če se kaj dogaja, se dogaja ob treh zjutraj v deževni noči brez lune. Če ne odleti pripona, pa pridingira sosed, potrka na barko in pove, da mu je popustilo sidro in da se bo zaletel v nas. To kmalu zatem tudi stori. Pravzaprav, to naredi njegova barka popolnoma samostojno, kapitan je v dingiju. Na mojo srečo v svoji pustolovščini fali naše sidro in pot proti obali nadaljuje v ednini. Ilusion je 65 čeveljska jadrnica, težka 20 ton in s pokvarjenim motorjem. Neugodno, če popusti sidro! Mečem mu sicer štrik, da se priveže in da ga odvehem na varno (če bi to sploh šlo?), pa me ne razume. No, pametni vedno popusti, to vemo. Ilusion se po dvesto metrih le odloči in se neha sprehajati. Le dolžino barke je še do skal. Ufff... blizu je bilo, blizu.

Veter bo sicer počasi preko dneva jenjavajal, bo pa menjal smeri. Tokrat me Doug le razume, ko mu predlagam drugo sidro, da ga ne zavrti na reef. Uf, sem pameten okoli drugega sidra! Jaz, ki sem drugo sidro položil vsega skupaj dvakrat, mogoče trikrat v življenju. Na Mali še nikoli. Fant se loti dela, spravi sidro v dingi, pride k meni po pomoč in greva. Pa ne prideva. Crkne še motor na dingiju. Tako je sedaj ostal brez obeh motorjev. Krasno! V popolni temi odveslava proti 30 vozlov vetra in skoraj metriskim valovom in vse skupaj preloži v našega malčka. Dva konjička komaj, komaj opravita svoje poslanstvo. Vendar opravita. Ilusion je za noč rešen.

Bo pa mojster Doug moral premisliti kaj in kako. Vsaj jaz bi se na njegovem mestu prestavil. Brez motorja lahko to stori, dokler smo še tukaj, da ga povlečemo ali pa če fehta žadarje, da ga potegnejo z njihovim gliserjem. Upam, da bo tokrat poslušal. Ko sva pristala in sem ga pobaral, koliko verige je spustil (trideset metrov na desetih metrih globine), sem komentiral, da se mi zdi malo, pa je bil samozavesten, nou-nou-aj-m-fajn. Mala je kljub temu spustila v morje 60 m. In Mala je trikrat lažja...

Dan je deževen in vetroven, ni pa več tako hladno kot včeraj. Doug nekako poštima motor na dingiju in odpelje ženo k maši. Gospa bi morala iti včeraj, danes je tako ali tako zadeva že mimo, če mene kdo vpraša. Hja, dajatve bogovom, punca moja draga, dajatve bogovom vnaprej, ne pa tarnanje potem, ko je že prepozno. Nič ni več na kredo v današnjem času krutega kapitalizma, niti božja milost ne.

No, naj bo tako ali drugače, Doug potem pridingira na kavo. Ker je ne pije, dobi planinski čaj. Ne vem sicer, kako to paše v subtropih, vendar se ne pritožuje. Zmenimo se, da Ilusion popoldan prestavimo na malo bolj primerno mesto sredi zaliva.

Pa je ne. Cel dan uliva. Enkrat vmes celo zagrmi. Veter se sicer malo umirja, je pa mokro kot že dolgo ne. Slišimo se po VHF in zmenimo za jutri. Meni je prav, verjetno bo pa tudi Illusion z dvema sidroma počakal na mestu. Doug je spet korajžen aj-m-fajn-nou-problem. Depresija potuje pod Australi na vzhod in se krepi. Čez dan ali dva bo tam spodaj veselo s skoraj orkanskimi vetrovi okoli očesa ciklona. Na srečo so ta dogajanja deset sopinj pod nami in če bo vse normalno, se bo veter pri nas še naprej umirjal in skril za otok. Računam na malo bolj mirno noč.

ptič z rumenimi nogami

rak z rdečimi kleščami

5. avgust 2013, ponedeljek

Raivavae

Doug gre v delavnico (na drugi strani otoka) popravljat injektor motorja, midva se ukvarjava s službo in netom. Potem pokosiva in se odločiva. Danes izplujemo. Vetrta bo vse manj in manj in Raivavave sva tudi že celega obdelala. Še na net in do žadarja narediti clearance (, kar z drugimi besedami pomeni, da mi žandar zaupa hev-a-najs-trip) in ob štirih dvigneva sidro. Prej se poslovim od Douga, ki mi zaupa, da je injektor popravil in da mu jutri po vsej verjetnosti po dveh mesecih tuširanja s hladno vodo spet vžge motor. Upajmo! Vsekakor pa je prepričan, da ni nikakršne potrebe, da ga potegnemo stran od reefa.

Vetrta je malo več, kot ga je bilo napovedanega, pa ni sile. Jader je zunaj polovica in hitrost je dobra. Le val je še vedno zoprn in kljub bočnemu vetru nekajkrat nesramno nabijemo. Plovba ni ravno vzorčno prijetna. Precej zoprna je.

skuštrani hrib

65 čevljev dolga Illusion je malce preblizu za naše pojme sidrana - pogled na pristanišče

6. avgust 2013, torek

Tubuai

Z jutrom je situacija boljša. Vala ni več toliko kot ponoči, ko smo za otokom pa sploh ne. Lepo plujemo in 116 milj je za nami v dobrih 17 urah. Vključno z dobro uro plutja z motorjem po lagunah in skozi prehode. Motorirava namreč na minimalnih obratih, da čim dlje laufa elektrarna. Preračunano je to 160 milj na dan, ne da bi upošteval dejstva, da ponoči naredimo v povprečju manj milj, kot podnevi, ker pač skrajšam jadra in greva oba spat. Antifouling je očitno po skoraj 13.000 miljah še vedno v dobri formi.

Tubuai od daleč deluje kot na hrbtu speči Troll. Velikan v oceanu. Ali pa to morda ni Troll in je katero izmed polinezijskih božanstev? Kdo ve, vse je možno. Je pa zato ob bolj natančnem pregledu to spet zelen otok sredi modre lagune. Tudi Tubuai leži južno od kozorogovega povratnika, sonca nikoli ne vidi v zenitu. Vegetacija ni ravno tropska, podobno kot na Raivavave je spodaj bujna, vrhovi so travnati in vmes je pas iglavcev. Tako še vedno iščem južnopacifiški Tobago (Isla del Coco leži severno od ekvatorja).

Sidrišče je slabše od tistega na Raivavae. Morda se jutri prestaviva kam drugam. Do takrat pa na obalo v raziskovanje tega dela (njihovega) sveta. Glavna vas vseh Australskih otokov je pred nama. Prav zanima me, ali ima ta velevas morda oštarijo?

Tone pravi, da je to Troll, ki leži na hrbtu; levo glava, velik trebuh ... vsake oči imajo svojega malarja

...malo kasneje jaz vidim drugače: običajni otok - Tubuai

spodaj vse zeleno, zgoraj le trava in borovci

motu One je čisto gol - samo pesek

7. avgust 2013, sreda

Tubuai

Prestaviva se na pomol. Vetrta ni in morda bo na pomolu znosno. Pa ni najbolje. Vala, ki se vali skozi prehod na reefu je ravno toliko, da se ne občuti na sidrišču, tukaj pa štrike zateguje do ječanja in celo cukanja. Zoprno. Vendar je prednost priveza očitna: Vesna gre lahko sama po bagetke. In gre. In se vrne čez eno uro. Ob devetih jih v bližnjih magazinih ni več. Nekaj kilometrov sprehoda je potrebno. Potem pa na črpalko po nafto. Na začetku pomola je in če je že treba trogat džerikene, je to tukaj precej enostavno. Za duty free se nekako ne uspemo zmeniti. Mojstru črpalkarju, po imenu Garry in po rodu Škotu, se zdi papirje delat popolna izguba časa. Ok, ne bom se preklal, itak količina ni resna. Je pa vseeno škoda, razlike v ceni pri dobrih sto litrih je za dve večerji. No, če ne gre, pač ne gre.

Pa na spehod po rentiča. Na najini karti sveta Tubuaija je narisani znak za rentacar kak kilometer od priveza. Po dveh se le ustaviva v trgovini Antoniette Chung Tien (tule Kitajci so res neverjetni, kam vse ne pridejo prodajati svoje robe, kot židje nekoč so). Polinezijka Tončka, poročena s kitajcem je silno prijazna gospa srednjih let. Ko ji poveva, da sva z barko, ji je takoj jasno, kaj je počela sinoči lučka sredi morja. Pametna ugotovitev, ni kaj. Takoj se ponudi, da nama pomaga pri iskanju avta. Na mizo da telefonski imenik Francoske Polinezije (a take knjige še obstajajo?) in išče. Ker je Tubuai po abecedi takoj za Toau, lahko na moje veselje vidim tudi telefonsko številko tiste tuš kabine s telefonom, ki so jo

telekomovci postavili na tuamoškem atolu z eno družino. Bizarno.

Ampak, pomembnejše od tega je, da se kmalu na pragu trgovine pojavi teta rentacarovka. In nas odpelje. Vendar ne v office, kot bi pričakoval, temveč do svoje snahe. Aha! Torej tole spet ni rentacar, ampak borowacar, kot na Molokaiu. Zanimivo. Zmenimo se za jutri. Prej morava še preveriti ali lahko ostaneva privezana, ker jutri je veliki dogodek otoka. Pripluje ladja.

Nama pa takoj raportira, kaj je novega. Slaba novica je tudi tukaj najboljša novica. Kitajska ladja se je včeraj potopila blizu Rapa Iti. Tista depresija, ki sem jo opazoval in se je bal, očitno le ni bila nedolžna. Že samo na računalniških simulacijah je bilo videti preko 50 vozlov vetra okoli očesa južno od Rapa Iti. V resnici je po izkušnjah v takih primerih vetra za bofor več in sunki so še za bofor močnejši. To je pa že hurikan prve stopnje. Z njim ni dobro češenj zobat! Vse je bilo na televiziji, še pove Juliette. Francoska vojska je reševala s helikopterji, na to je ponosna. Da so rešili samo slabo polovico posadke je sploh ne moti in kakšne drame so se odvijale na morju tudi ne. Glavno da je bilo na televiziji in da so se gledalci v naslonjačih naslajali nad trpljenjem sodobnih gladiatorjev.

Žandarji popoldan, ko jih obiščeva, strumno povedo, da nou-problem. Lahko ostaneva privezana na pomolu, ker sva pač na drugi strani kot pristaja ladja. In povedo tudi, da vedo kdo sva, ker so naju že včeraj videli vpluti. In iz Raivavae so jim tudi sporočili, da prideva. Tajna služba? Ne, selo!

Zvečer še na večerjo. V vaško gostilnico. Črpalkar nama svetuje kam in ga poslušava. Pa se pripelje za nama in pove, da mu je hči povedala, da je oštarija zaprta. Takoj gre preverit, kdo ima prav. Ni mimo minutka, ko pribrzi nazaj z novico, da se hči moti. In naju naloži na kason in pelje. Zanimiva logika. Riba je tokrat malo dražja, kot na heivi na Raivavae, pa cena kljub vsemu ni pretirana. Ampak tudi tukaj ni piva! Bo pa zato menda čez dva dni, ko bo na otoku disco. Tak, ta pravi, z Djem! Oštirka nama za jutri obljubi še banane in limone, njeno darilo za naju, dostava ob osmih na barko, in počasi jo odhlačava domov. Tudi v dolgih hlačah in puloverju ni prav za posedat zunaj.

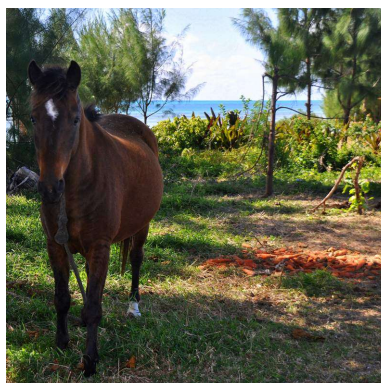
pod palmami krompirjeve njive

še domačina lovita ribe s harpuno oblečena v dolge debele potapljaške obleke ! menda je kg takih rib 4 eure; ampak bi se prej morala z njim zmeniti, da mi jih nalovi

Mala tokrat po dolgem času spet privezana na pomol

konji se bašejo s korenjem ... nam ga pa lastniki konja drago prodajajo

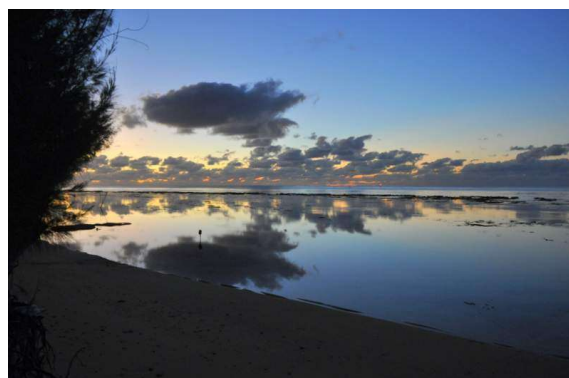
koralno rdečkasta mivka je večinoma okoli otoka ves čas prisotna

scena kot iz kakšnega starega western filma ... tudi konji se kopajo v morju

...pa morski psi :)

za spremembo čisto mirno morje

8. avgust 2013, četrtek

Tubuai

Zgodaj je potrebno vstati, veliko stvari se bo danes dogajalo. Pripluje big-šip, nama dostavijo banane in avto in potem se je iz pomola smiselno čimprej prestaviti, da ne bomo živeli v hrupu. Tak je bil plan in (neverjetno!) tako se je tudi zgodilo. Mala je spet banana boat, midva se pa cel dan lahko fijakava naokoli. Ladjo pa urno raztovorijo in ko se zvečer vrneva, je spet mir, kot vedno.

Ob osmih se torej vsede v avto in potem nizki start in po krožni pisti okoli otoka. Pol ure in vse je obdelano. Vseh 25 kilometrov lepe ravne krožne ceste. Ampak. Midva imava avto za cel dan! Pa to niti ni tako hudo, huje je, da sva ga drago plačala za cel dan. Morali bi oddajati avtomobile na uro, kot internet. Hja, potem bi bila pa cena na uro, kot je sedaj na dan, bi že zaslužili, ni se za bati. V reklami piše, da je to Europcar, pa je več ali manj vsem jasno, da je avtoček borrowacar. Ko Julijo pobrava, da sva mislila, da bova vozila Europcar je strumna: vi-vi-jurop-kar-vi-e-e-e-jes-jes-e-e-de-kar-of-jurop. Res je. Fiat je, evropski avto. Nimava več pripomb.

Otoček ima nekaj strašno pomembnih znamenitosti. Recimo. Grobnico politika izpred stoletja, ki je nekaj pametoval in je moral za kazen prebiti ostanek življenja v hišnem priporu. Ali pa marae, za katerega vsi vedo, da je, pa nihče ne ve kje. Vidiva plapolati izraelsko zastavo pred hišo za bodečo žico, še ena je obešena v sami hiši za oknom. In pred hišo tabla z napisom tabu. Hmmm... Bi to morda lahko bila izraelska ambasada na Tubuaiju? Otok je precej bolj položen od ostalih (neatolskih) otokov v Frncoski Polineziji. Na nekaterih mestih je prav ravninski. In zelo je obdelan. Veliko njiv s krompirjem, korenjem in podobno zelenjavo naših krajev vidiva. Traktorje sva verjetno videla prvič, odkar sva na Pacifiku. Na nekaj obcestnih štantih se ustaviva in kupiva zelenjavo. Spet in spet. Tako sva navdušena nad tem, da imava na koncu dneva barko polno zelenjave. Kupiva še domači beli sir. Tudi tega samo zato, ker je lokalni proizvod. Le kdo bo vse to pojedel? Glede na to, da nisva kupila pujsa (sva pa bučke), se ve - jaz ne.

Z avtom se zapeljeva na sredo otoka in nato na planinski izlet. V japankah. Nekaj hribov ima tudi Tubuai. Na začetku je pot lepa in široka, pokošena, ob poti rastejo gobe. Primerno za japanke. Kasneje je le še vlaka skozi lep in mogočen iglasti gozd in na koncu planinska pot po grebenu. Brez primerne obutve je tu že malo nevarno. Na vrhu je (tako turistični vodiči) prečudovit razgled. Danes še posebej, ker je lep sončen dan. Vendar. Ali midva ne veva, kje je vrh ali pa pisci turističnega pamfleta ne vedo, kaj je lep razgled. Pogled nama seže le nekaj metrov, kjer se zaustavi na gozdu vse naokoli. Le skozi špranje med drevesi je videti modro laguno. No, da sem objektiven: kar je videti, je res lepo.

Na Raivavae sva srečala dva francoska turista. Tukaj tudi. Isti par. Razlog za klepet. Mojstra sta barko pustila na Markezih in si Australe ogledujeta tako, da letita z otoka na otok. Vse štiri z letališči bosta obiskala. Skoraj istočasno in v istem vrstnem redu kot midva. Verjetno se spet vidimo na Rurutuju. Potem se vrneta nazaj na Markeze in z ostalimi cockonut milk runnerji zdrvita na Fiji. Morda se pa srečamo še na Fijiju, kdo ve?

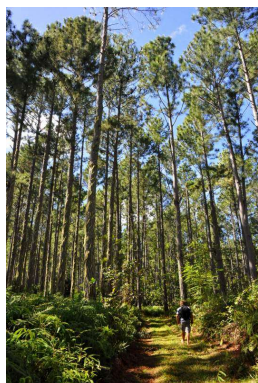
Trudiva se čim več ustavljati. V vsaki oštariji, na primer, se ustaviva. V eni tudi dobro jeva. Ceneje, kot sinoči in morda še bolj okusno. Vidi se, da sva bila danes na deželi, včeraj pa v mestu. Tudi tukaj so cene različne glede na lokacijo. Ampak, večer, ko morava avto vrniti kar ne pride in ne pride. Pa se še enkrat zapeljeva okoli otoka, tokrat v smeri urinega kazalca. No, vsaj pol ure svojega življenja sva uspela tako zapolniti. In ko se tako voziva po nama znanih krajih, vestno obujava spomine, kako lepo je bilo to doživeti prvič. Danes dopoldne. Vsako cesto sva prevozila vsaj dvakrat. Enkrat po vsaki strani. Ob pol šestih dokončno obupava, pokličeva Julijo in vrneva avto. No, prej še malo klepetamo in podari nama vrečo limet. Le kam bova spravila toliko zelenjave in sadja na Malo? Petinpetdesetletna Juliette je v penziji. Že od leta 2001. Petnajst let delovne dobe je bilo dovolj za penzijo, ker je bila političarka in ker ima tri otroke. Francoska zakonodaja, pač. Torej je v službo hodila le 12 let, delala kot političarka itak nikoli ni. I ja bih, tata. I ja bih...

grobnica Noel Illiari v vasi Mahu

tako ju je zanimalo kaj imam v torbici in ko potegnem fotič ven, sta navdušeno pozirala

od začetka je bila lepa pot počasi navkreber skozi borov gozd

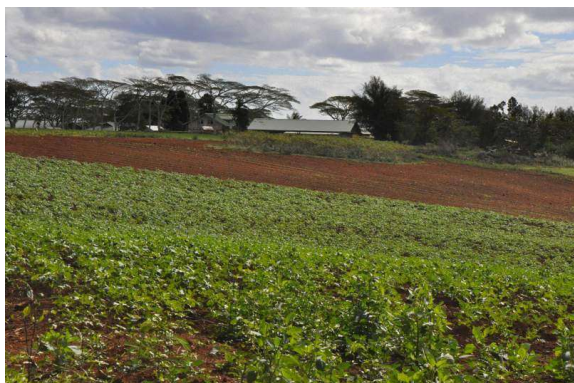
našla tudi neko vrsto gob; no, nisem jih testirala v užitnosti ;)

*pogled z vrha hriba na borov gozd in prelepe barve lagune;
le temperatura morja mi ni všeč*

vasica na jugu otoka

krompir je šele dobro začel rasti, korenje ravno tako ...

*nasproti pošte (pa tudi sicer je tega kar dosti ob obali)
betonirana miza in klopi; čisto premražena sva bila, ko sva
tam sedela; najin trenutni office na Tabuai;*

Pacifik 2013

Australes, Francoska Polinezija

9. avgust 2013, petek

Tubuai

Dopoldan sva prebila po opravkih. Opravki pomenijo sprehod do neta, šoping denarja in nekaj hrane. Neverjetno priljubljena sva, vsi naju pozdravljajo. Od bonžuranja in iaorananja imam suho grlo, od mahanja me boli roka. Punce, ki vstopijo, ko sva na pošti, se vse po vrsti najprej rokujejo z nama. Potem stopijo do okenca. Še posebej pa imajo radi Vesno. Cel otok jo pozna, povsod je kupila kakšno malenkost. In povsod je dobila za povrh še banane in limone. Ko se vrne zjutraj z dvema bagetkama, ima v vrečki tudi gratis banane in limone. Ko kupi solato za kosilo, dobi še banane in limone. Poleg sladoleda pašejo tudi banane in limone. Ustaviva se na malici, na friteju in koli. In banane na račun hiše. Prideva na barko in na barki naju čaka vrečka z bananami in limonami - niti ne veva od katerega oboževalca.

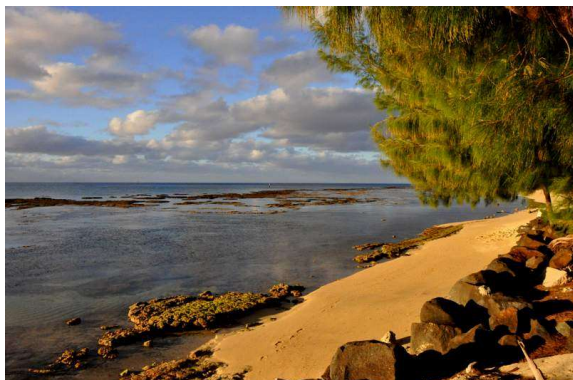
Tako sva primorana malo modificirati jedilnik. Za zajtrk je najprej kava s sladkorjem, mlekom in bananami, potem so na oko pečena jajčka z bananami ali bagetka s sirom pršutom in bananami. Popoldan je zeljnata solata s fižolom, balzamičnim kisom, bučnim oljem in bananami. Juhica iz vrečke je tudi z bananami. Večerja. Ja, večerja so škampki z bananami. Vmesni čas med obroki pa zapolniva, jasna stvar, z bananami. Če bova pridna in tako vestno mlatila banane, jih, računam, uspeva pojesti nekje do srede septembra. Ob pogoju, da na Rurutuju ne dobiva novih. Samo, kaj bi z limonami? Gina in tonika nimava niti približno dovolj, da bi lahko porabila vse limone. Morda si izmisliha nov cocktail. Iz banan, limon in domačega šnopsa, pa primer. Lahko bi ga imenovala Sailing Mala. Recimo.

Veter naj bi bil ugoden za plovbo na Rurutu, val se je pa tudi že unesel po divjanju depresije pred nekaj dnevi. Gremo naprej! Vendar ne brez zapletov. Na hitro sva se odvezala in pognala v lov za med koralnimi glavami plavajočim fenderjem. Najinim. Šment se je odvezal in jo pobrisal. Na srečo takrat, ko sva že bila nazaj na barki in sva ga videla plavat. Če bi bilo uro prej, bi ostala brez. Medtem, ko sva midva to dopoldne vandrila naokoli pripluje katamaran. Torej le nisva sama na tem koncu sveta. Time sharing (beri charter) je in nekaj časa bodo tukaj, potem odplujejo nazaj na Raiateo. Nekaj besed izmenjamo po radiu, ko midva že plujeva.

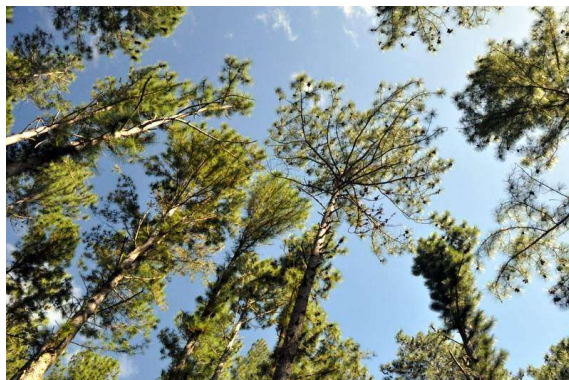
Kakorkoli, ob enih izplujeva in po dolgem času je morje usmiljeno. 4 Bf polkrme (ki se kasneje obrne v popolno krmo) naju

najprej žene s trupno hitrostjo, potem ko zvijem glavno jadro pa s kakšnim vozlom manj. Še vedno v redu, jutri dopoldan, računam, pristaneva. Po mirni plovbi. Če vmes ne povoziva kita. Cela jata je proti večeru plavala nekaj sto metrov za Malo.

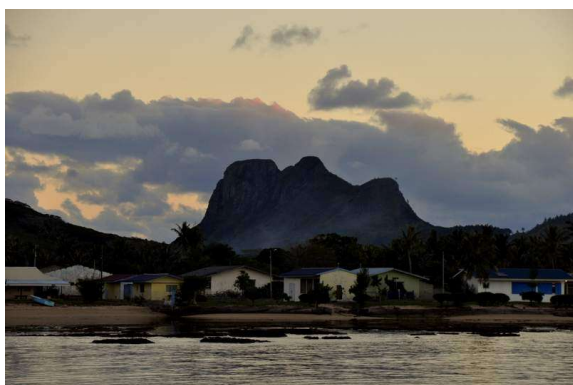
Zvečer pojeva še nekaj banan in potem počasi spat.

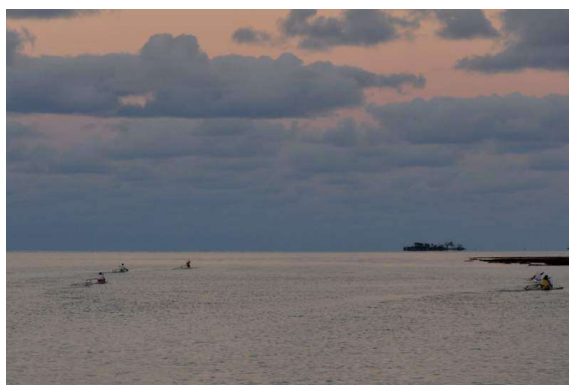
še nekaj fotk s Tubuai

pogled v nebo iz borovega gozda; le jurčkov ni !

pogled na okoliške hiše

vsak dan proti večeru veslaški klub trenira

dodatno obtežena Mala

10. avgust 2013, sobota

Rurutu

Ob zori najprej nad banane. Limon niti pogledam ne. Pogledam pa proti zahodu in pred nami je otok. Rurutu. Ob desetih sva zvezana v luki, veter naju potiska stran od pomola, kar je odlično, manj dobro je dejstvo, da je vala kar nekaj in naju spet rola. Alternativa je sidrišče na drugi strani otoka. Zaenkrat bova tukaj, popoldan se odločiva kako dalje. Pol otoka se

je zbralo in naju opazovalo, kako se veževa. Nekateri so tudi pomagali in ta pomoč je bila tokrat zelo dobrodošla. Ne manjkata pa tudi francoska jadralca, s katerima skupaj potujemo že od Raivavae dalje. Mi po vodi, onadva po zraku. Se morda srečamo tudi na Rimateri? In jeseni še na Fijiju?

Vasica Moerai naju preseneti s kar nekaj oštarijami, ki imajo na meniju tudi pivo. Torej vem, kam se dava takoj, ko zaključiva z netom. Vendar, zadeva ni tako enostavna. Prideva do pošte in še preden sva začela z delom, naju ogovori William in takoj se ponudi, da naju z ženo zapeljeta v Averu, na drugi strani otoka, da preveriva kako je s tamkajšnjim sidriščem. No, pa gremo, bomo pa maile delali kasneje. Najprej do žandarjev, da jim povemo, da smo srečno pristali. Sobota je, pa sta oba vesela, da lahko malo klepetata. Če naju ne bi zunaj čakal prevoz, bi še kar čebljali. Tako gremo pa naprej. Vendar spet ni tako enostavno, kot zgleda. Ne gremo po bližnjici, ampak naokoli otoka, da si ga lahko midva še spotoma ogledava. Neverjetno prijazna sta William in Arieta, frišno upokojeni poštni delavec in že nekaj časa penzionistka učiteljica. In samo eno leto je William starejši od mene, hic! Spotoma poberemo še dva štoparja (francoza in američanko, ki živita in delata v Rimu), na kasonu je še prostor, res ni razloga da bi pešačila, povesta domačina. Kasneje se poleg turistov na kasonu pelje tudi pol odojka. Odlično!

Ustavimo se na miradorjih, ogledamo si potencialno sidrišče, pa to ni dovolj. Na vsak način vztrajata, da nama pokažeta svoj dom. Saj bi se branil, ampak na kasonu je še vedno odojek. Rimljančana bi raje na peščeno plažo v bližini. Plažo najdemo, mladenič in mladenka se odpravita na kopanje, naju pa odpeljeta dalje. Prispemo še v redu, potem se pa dokončno vse skupaj grozno zakomplicira. Surprise!

Ko mi štirje poskačemo iz avtomobila, se iz hiše lepo v vrsti en za drugim prikažejo prijatelji, igrajo na ukulele in pojejo. Zabava se začne! Presenečena sva midva, ki nič ne razumeva, še bolj pa najina gostitelja, ki vse kmalu dobro razumeta. Vendar česa takega niti v sanjah nista pričakovala. In nama razložita. Hči je pripravila očetu zabavo ob odhodu v penzijo. Vse je bilo organizirano tajno in tole, kar vidimo sedaj tukaj, je presenečenje.

Po nekaj uvodnih pesmih sledi maša, po maši VIP govor, ki ga je pripravil šef celotne pošte Australov (torej vseh štirih poslovalnic otoških poslovalnic), sledi darilo in zahvalni govor ter na koncu še super VIP govor samega žipana celotnega otoka z dvatisoč prebivalci. In vsi ti pomembneži se rokujejo in objemajo z nama, pomembnima gostoma iz tujine. Hmm? Sploh pa da ne govorim o gasilskih slikah, ki jih je bilo potrebno posneti. William nama v te namene podari dalje nekaj svojega darila, dva venčka iz tiar in ostalih cvetic, da si ju obesiva okoli vratu. Da slike ne bodo tako grde, menim jaz. Vesna, ki je bolj radovedne sorte, si takoj ogleda tudi hišo. Velika, okusno in sodobno opremljena, predvsem pa izredno čista in urejena je. Ni jih veliko takih v Sloveniji, še doda.

Potem je na vrsti hrana. Odlična, raznolika in obilna. Nisem štel, je pa moralo biti vsaj dvajset jedi, od predjedi do sladice. Take gostije tudi pri nas na pomembnejših praznikih tipa abraham ne vidimo pogosto. Ko so bili govori mimo je na sporedu igranje in petje. Muskantarjev je deset. Devet brenkal, od ukulel do kitar, in en, hmmm... kantobas. Kantobas je inštrument, ki zveni podobno kot kontrabas, tudi igra se nanj podobno in podobna je tudi njegova vloga v ansamblu. Le izgled je drugačen. To je na glavo obrnjena zelena kanta za smeti, v katero je na sredi dna vpeta plastična vrv, napeta na eno samo palico. Po tej struni se brenka. Kantobas, torej. Pevci so skoraj vsi. In, kar je najlepše, pojejo vedre polinezijske viže! Polinezijsčina z izrazito prevladujočimi samoglasniki je kot ustvarjena za petje, zven pesmi je izrazito lepši od zvena govora. Tudi med sabo se namreč veliko pogovarjajo v svojem jeziku. Bravo! Za naju je to včasih sicer malo neprijetno, ker nič ne razumeva, je pa vseeno lepše, kot če bi jih poslušala čebljati v francoščini (ki je tudi ne razumeva). K petju in igranju spada ples, ki je, vsaj kar se mene tiče, slabši del predstave. Iz dveh razlogov. Najprej zato, ker me kar naprej silijo na plesišče in drugo, ker ne plešejo polinezijskih plesov, ampak nekaj, kar sicer paše k terasa-tanc muziki. Ok, vsaj Olivera Dragojeviča mi ni treba poslušati. No, Vesne moji pomisleki ne motijo in na koncu ponosno pove, koliko plesov je odplesala z županom.

Alkohola se popije kar nekaj, prednjačita stalno nasmejani župan, ki skrbi tudi za animacijo in punca srednjih let, ki je zadolžena za pijačo. Gospa se proti koncu uspeva od kozarca do kozarca (ki počivajo na tleh, poleg stolov, kjer sedijo pivci) s flašo v roki premikati bolj ali manj le še po kolenih. Tudi na splošno je razpoloženje in predvsem glasnost glasbe premo sorazmerna količini zaužitega alkohola. Ko okoli sedmih zvečer odhajava, so decibeli primerljivi s tistimi iz disco klubov. Pravzaprav, ne odhajava, odpeljejo naju. Nikakor ne pustijo, da bi šla sama na štop. Slavljenčeva hči osebno naju zapelje. Pol ure vožnje v eno stran. In toliko tudi nazaj. Res neverjetna je gostoljubnost domačinov. Kaj podobnega sem nazadnje doživel pred desetletji na južnem Balkanu. V Sloveniji pa sploh nikoli.

pogled na Avero iz vrha hriba

pripravljena miza za fešto; zanimiva dekoracija: v grapefruit zapičene rože in zelenje

družinska hiša Williama in Ariete

Arieta in njena sestrčna-obe sta si sami naredili polklobuke iz naravnih materialov

slavljenec ovešen s cvetjem

kapitan ovešen s cvetjem enkrat pozira s slavlencem, drugič z njegovo ženo :)

Tone je poimenoval ta instrument kot kantomat, ki je v bistvu nadomestilo za kontrabas :)

darilo, ki ga je dobil slavljenec ob odhodu v pokoj je iz lesa narejen otok Rurutu, na vrhu logotip pošte

muzikantje

župan je hotel plesati z vsako žensko na fešti; pa tudi sicer je bil veliki zabavljak

mešanka med kitajko in polinezijko je prav veselo igrala ukulele

še zadnji posnetek preden sva odšla; nekateri so bili že kar utrujeni :)

Pacifik 2013

Australs, Francoska Polinezija

11. avgust 2013, nedelja

Rurutu

Zmenjeni smo, da naju Arieta pokliče ob dvanajstih in potem je na vrsti island seeing tour. Ne pokliče ob dvanajstih, ampak sta oba v luki že malo čez deseto. Gremo! Uf, vse spustiva iz rok, se oblečeva in skočiva v avto. Spet ne bo obiska neta, kot je bil planiran.

Peljemo se okoli otoka, po drugi strani kot včeraj. Tudi tu je narava podobna, hribovita in divja. Kjer je kaj ravnega (pa tudi marsikje tam, kjer ni) je vse obdelano ali pa so posajena sadna drevesa. Od časa do časa se peljemo mimo pujsa, privezanega za sprednjo tace na bližnje drevo. Sam poskrbi za svojo hrano. In ker ne nese jajc, ne potrebujejo svinjaka, kot kokošnjak za kokoši. Vse špila. Če ni pujsa, je ob cesti privezan konj ali pes. Ljudi je malo, danes je nedelja. Od vse možnih otoških znamenitosti vidimo le nekaj cerkva. Te odlično uspevajo v blagi klimi in jih je na polinezijskih otokih v izobilju.

Izlet se spet konča pri gostiteljih doma. Tokrat ni presenečenja. Sinoči je trajalo do dveh zjutraj. Ima me, da bi jih pobaral, kako je danes z najbolj zagretimi pivci, pa si ne upam. Mislim, da ne bi bilo prav razumljeno. Sledi učna ura. Ogromen sadovnjak imajo in cel možen nabor sadnega drevja. Vse izveva o kokosovih orehih in njihovih variantah. Kateri so najboljši za piti, kateri za jesti. In kateri so primerni samo za futranje pujsov. Tudi o mangu, ličiju, avokadu in še čem naju podučijo. Vesna ima še zabavo z najmlajšo članico družine, ki je danes napolnila torto s pol svečke, potem greva na sprehod na plažo. Domačini pa v pripravo kosila.

Včeraj sem mislil, da je toliko različnih jedi na voljo, ker je zabava, danes mi počasi postaja jasno, da je to tukaj povsem običajno. Z grila sta dve vrsti ribe, meso in piščanec, riba je še v marinadi in solati, ter kot specialiteta otoka, tudi surova v morski vodi. Prilogi sta dve standardni, riž in spageti, ter vsaj šest ali sedem vrst lokalnih: manioka, sladek krompir, kuhane banane, taro, kruhovec in še nekaj stavri, ki jih ne poznamo ali smo jedli prvič (ocvrte "kruhke" iz banan in tapioke, recimo). Da omak, solat in ostalih tovrstnih dodatnih jedi niti ne naštevam. Vsake jedi za polno skledo. Mi pa samo štirje. Kdo bo vse to pojedel!? Kdorkoli to že bo, ne bo mu uspelo pred molitvijo, zahvalo naravi in Bogu za hrano. Če sem malo

zloben, bi bilo bolj pošteno, da bi zapeli marseljezo in se za hrano zahvalili Materi Franciji. Vendar, nekaj je res: nihče me ne sili jesti, kot je to navada na Balkanu. In pri nas tudi. Kolikor želim in kar želim si lahko naložim. Vse je ponujeno, vendar, če česa ne želim jesti, mi ne bo nihče nič rekel. Izredno lepa navada, ki se jo moram tudi sam še naučiti. Upam, da se kaj spremenim na stara leta.

Vesna ima celo popoldne zabavo z najmlajšo. Stalno ji nekaj čeblja in punčka kar noče iz njenega naročja. Ko šljivi mamico, ko je pa teta tukaj. Zabava pa traja le dokler Vesna nekaj ne zavoha. Jasno. Potem je spet mami glavna. Primopredaja poteka ob Vesninem naznanilu, da je deklica kakala. To pa je nekaj za gostitelje! Beseda jim je bila tako všeč, da so jo ponavljali ob vsaki možni in nemožni priliki. Kakala, kakala se je v trenutku razširilo po celotni družbi. In tako se se Polinezijci začeli učiti slovensko.

Seveda sledi prevoz do barke in seveda vmes pobremo štoparja. Vse skupaj se, jasna stvar, ne more končati drugače kot tako, da na koncu sledi darilo. Pomele in, ve se, banane. Trije storži! Mi to moramo vzeti, ker smo gosti. Oni od nas nočejo vzeti nič. Spet zato, ker smo gosti. In jutri nama pripeljejo še kokosove orehe. Ker smo gosti. Hja, tole s hrano na Mali je križ. Če ujamemo ribo, potem cele dneve jemo ribo. Če načrtno ne lovimo rib (in zato tudi upravičeno upamo, da se nobena ne bo ujela), potem dobimo pa banane. V neomejenih količinah!

S kapitanovim ukazom št. 123/13 z dne 11.8.2013 je na Mali do porabe zalog prepovedana kakršna koli hrana, ki ne vsebuje vsaj 50% banan. Sankcije v primeru nespoštovanja tega odloka so tudi predpisane: 24 urna prehrana sestavljena iz samih banan.

klifasta obala

vasica Avera

ogromno njiv Tare-itak, da je najbolj kvalitetna le na otoku Rurutu

ribič na reefu

daleč v morje se vleče skalnati del

še včerajšnja: tudi naša gostiteljica zna igrati na kitaro in ukulele

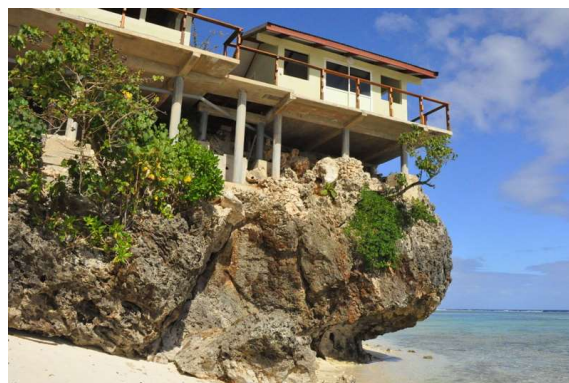
mango sedaj šele cveti in ga bomo jedli šele decembra ... škoda ..

sprehod po posestvu gostiteljev

Tone je šel v morje do gležnjev! no, jaz tudi, to je pa tudi vse :)

nekdo je naredil hiško na klifu in potem pozabil nanjo ... škoda ..

Tone v pisanju dnevnika ne izbira lokacij

moja malenkost s 6mesečno deklico

12. avgust 2013, ponedeljek

Rurutu

Pozajtrkujem banane. Zraven pojem še malo banan in za poobedek so banane. Vesna je naokoli poslala maile s prošnjo za recepte za jedi iz banan. Pa je dobila tudi odgovor, da so banane nezdrave. Bolane torej. Čeprav se meni zdijo čisto OK, je mogoče res kaj na tem. V uradnem dokument harbormastra iz Rarotonge, Cookovi otoki, jasno in glasno piše, da "all tropic fruit from French Polynesia will be destroyed". Ne zaplenjen ali kaj podobnega, ampak direktno uničen. Hmmmm, torej je to sadje morda res bolano? No, rešitev je v tem, da banane, ki rastejo na zadnjem loku na Mali, do časa oberemo in predelamo. Mislim, da bi bilo najbolje v šnops. Taisti dokument namreč nič ne govori o omejitvah uvoza alkohola na Kuharjeve otoke, kot jih je poimenoval google translate.

Dopoldan torej malo naokoli, pogledati znamenito sploh-in-oh jamo, ki si jo je pred triindvajsetimi leti ogledal celo sam Miterand. Peš, da se malo razgibava. Saj ni tako daleč, morda šet ali sedem kilometrov. Pa se nama lepa namera spet skoraj sfiži. Ne hodiva niti pet minut, že se mimo pripelje mojster, ki sva ga spoznala že prvi dan. Ne, hvala, hodila bi rada. Pa mine naslednjih pet minut in pripeljeta se William in Arieta. Ne, res hvala, ampak res bi rada malo hodila. In hodiva. Pozdraviva samo tiste, ki se peljejo nasproti, če kdo pripelje za nama, strumno pogledava v tla ali v stran, da ne bi dala niti najmanjšega povoda za transport. Najbolje je gledati na morje. In če gledaš na morje, potem tam vidiš kite, kar tudi ni čisto brez veze.

Ustaviva se v Rurutu Lodge, resortku, ki je videl že lepše čase. Bar je zaprt, odpre se ob šestih zvečer. No, za naju ga odprejo tudi opoldne. Malo poklepetamo, popijeva pijačko in strumno naprej v ogled kapnikov. Hja, ni ravno Postojnska jama, je pa vsaj nekaj, kar si lahko ogledava. Predvsem pa sva imela uržaht, da sva se malo sprehodila. Nazaj grede gre itak vse po principu štoparskega vodnika po Rurutuju. Prvi avto ustavi, o-žlubužlabu-bato-mala-žlubužlabu. Razen tega, da naju poznajo, da sva z barke z imenom Mala, kaj drugega nisem razumel. Selo! Sicer pa niti ni čudno, nič kaj se jim ne dogaja in barka v luki je atrakcija. Na leto, kot povedo vsi po vrsti, tukaj pristanejo tri, včasih štiri barke. Za primerjavo, kitov je vsako leto okoli dvajset.

Pred pošto se usedeva na net. Pa ne sediva dolgo v miru. Takoj so okoli naju punce z zabave v soboto. Na pošti delajo. Z USB ključkom v roku bi rade imele Vesnine sobotne fotke. Jasno, da jih takoj presnamem. Kopirati gor ali dol. Veselja ni videti konca.

Potem na kosilo. Kitajc ima zaprto. Jejtena, sinoči je bilo odprto še pozno zvečer, pa je bila nedelja, danes pa takole. Če nima odprto kitajc, potem je kriza. Res. Polinezijske oštarije so še toliko bolj zaprte. Za kosilo bo zato zelena solata in frišna bagetka. In banane. Res ne vem, če je to najbolj zdrava prehrana, ne glede na to, da so banane v redu. Solata me skrbi.

Malo berem, pogledam si vreme in sidrišča naslednjih postaj na najini poti. Ne vem, kaj bi naredil, mencam in iz minute v minuto sem bolj živčen. Prihajava v področje SPCZ (južno pacifiška konvegenčna cona), področja kjer se združita ekvatorialni vzhodnik in pasatni jugovzhodnik, področja burnih neviht z grmenjem in močnimi vetrovi (30-40 kt) iz vseh smeri. Področja z izredno prijaznimi domačini (Cook je otočje imenoval Friendly Islands, pa so ga kasneje drugi preimenovali po njemu) in totalno neprijaznimi sidrišči. Sidrišče na Rimateri je uporabno le ob jugovzhodniku (tako vetru, kot valu). Tega naslednji teden ne bo. Rarotonga ima prostora v luki le za nekaj bark, pa še to je popolnoma odprto proti čemurkoli iz severnih kvadrantov. In nekaj takega pričakujem preko vikenda. Ne vem, kako bomo. Aitutaki ima laguno za vsega 5 ali 6 bark in plitev prehod, dober meter in pol. Morda ob plimi prideva čez z malo drsnja po tleh. In se potem veževa na palmo na obali in sidrava. Palmerston in Niue sta odprta na vse kar prihaja iz zahodnih kvadrantov. To je več ali manj vse v naslednjih 1000 miljah. Ostali otoki sploh nimajo sidrišč, primernih za barke. Ko gre mimo SPCZ in depresija, ki jo ta povzroči, se vetrovi vrtijo naokoli. Skratka, jadralsko najbolj neprijeten in zahteven del tropskega Pacifika je pred nama. Bob McDavitt v svoji vremenski napovedi za SPCZ napoveduje za ta vikend v južnih Cookovih otokih precej nevihtno vreme in dodaja avoid if possible. Ne moreva se temu izogniti, ni possible. Preberem še trideset pravil, kako ravnati v takih primerih, ki pravijo nekako takole. Rule no.1: reef by default. Rules no. 2-30: do basically the same as per rule no.1. Kam smo mi to prišli?

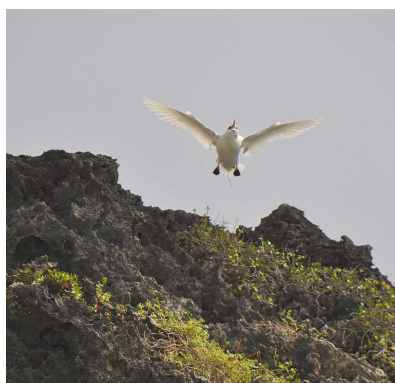
Odločitev je težka, sprejme jo Vesna (s precej manj informacijami, kot jih imam jaz je to očitno precej lažje). Rimataro izpustiva, takoj izplujeva za Rarotongo. Spotoma se odločiva glede na razplet vremena, če morda ne zbeživa na Aitutaki. Popolde se počasi končuje, ko prisopihava do žandarjev. Po dveh mesecih zapuščava Francosko Polinezijo. Naredimo papir, dobiva žig v potna lista, še nekaj besed in po hitrem postopku ob pol šestih zvečer izplujeva. Ni bilo pretežko, čeprav sem bil malo v skrbeh. Val se je valil skoraj direktno v luko in se lomil preko 5 m visokega valobrana. Na samem vhodu, širokem ne več kot 15 m, ga je bilo slaba 2 metra, kar pri globini 4-5 m ni tako zanemarljivo, občasno se je že lomil. Zunaj je 6 Bf.

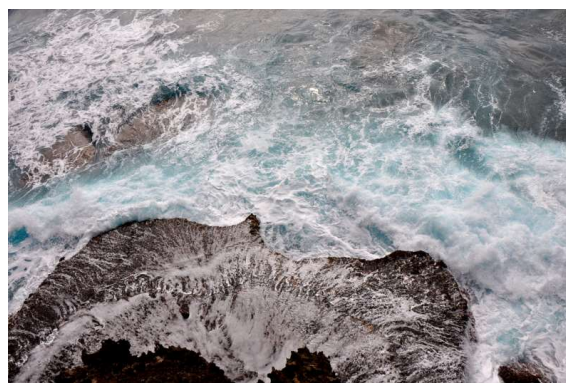
levo banane iz Tubuai otoka, desno iz Rurutu - le kdo bo vse to pojedel?

razgledna točka na pečini; po otoku table vasic z opisom kaj pomeni beseda

ogromno belih ptičev z dolgim repom je na otoku

peneče morje

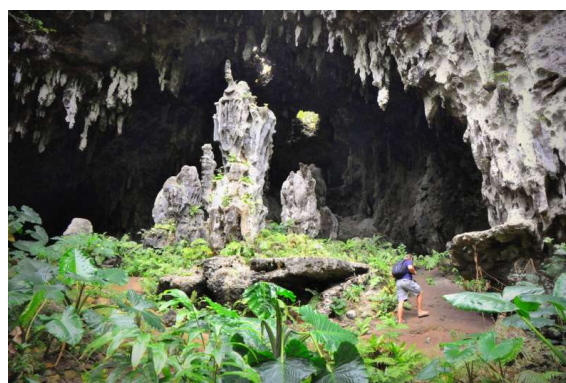
kaj vem ... nič kaj polinezijska arhitektura na otoku

velika božična zvezda; hm, sicer je pa tukaj zima

tudi na tem otoku je videti ogromno konj

vhod v Ana Aeo jamo

jama z mogočnimi kapniki

pujssek čuva avokado; je pa hecno: večina drevesa je v cvetju, en konec pa v sadežih

tudi koze imajo

osamljeni sprehajalec

Pacifik 2013

Pacifik

13. avgust 2013, torek

Rurutu - Rarotonga 1.dan

Ponoči je vetra 5-6 Bf, pol genoe nas spodobno fura. Čista krma je in malo nas rola. Dovolj, da banane padajo z drevesa. Včasih smo imeli polno palubo letečih rib, sedaj pa banan. Dopoldan je vetra še vedno v povprečju okoli 20 vozlov. V povprečju. Nekaj časa jih je 10, nekaj časa 30. Zato pa povprečna hitrost barke pade. Tudi pod razno se mi ne ljubi stalno premetavat jadra. Lepo jih zvijem, da so primerna za 7 Bf in grem v podpalubje. Potem se pa komaj plazimo v 3 Bf čez deset minut. Popoldan se vreme ustali pri 5 Bf in nadoknadimo zjutraj zamujeno.

Če so že težave z vetrom, jih ni z bananami. Teh je še vedno skoraj toliko, kot včeraj. Ne glede na to, da jih stalno jeva, se zaloga procentualno le počasi zmanjšuje. Trudim se in jih jem. Mislim si, da pijem bananin šnops, potem gre lažje po grlu. Vendar ne obupujeva, ker veva, da če bova še naprej tako pridna cel dan in celo noč, morda jutri načneva nov strok. Morda. Malo se tudi pozabavam s štetjem in računanjem. Med 500 in 600 banan sva dobila v dar od Raivavae sem. Vsega skupaj 5 celih strokov in nekaj vrečk, skupaj še za en zelo pošten strok. Vesna prosi prijatelje za pomoč in po mailu dobi veliko receptov. Vse jih vestno preštudira. Najboljši so tisti, kjer se porabi največ banan na kg produkta. Jasno. No, nesporni zmagovalec je vsekakor recept za bananino mazilo za mehko in sijočo kožo. Banane se lahko porabi, ne da bi jih bilo potrebno pri tem pojesti. Yessss! Ker smo prebrali tudi, da so banane strašno zdrave in pozitivno vplivajo na počutje, zvečer pred spanjem obvezno vzameva vsak po nekaj teh antidepresivov. Z zdravjem se res ne gre šaliti!

Malo premišljuje o Francoski Polineziji. Definitivno je bil najbolj doživet konec Australsko otočje. Na žalost nama vreme ni bilo toliko naklonjeno, da bi lahko obiskala še Rapa Iti in Rimataro. Rapa Iti je precej jugovzhodno in v tem času v dokaj neprijaznem vremenu. Ne smem pozabiti, da se je tam ravno sedaj potopila kitajska ladja, Mala bi take razmere preživela še toliko težje. Pri Rimatari je bila drugačna težava. To je okrogel otok in ker veter ne piha z jugovzhoda, ampak se vrtili naokoli, se nimava kje sidrat. Glede na neverjetno prisrčen sprejem na ostalih treh Australskih otokih, bi bilo pričakovati, da je tam še lepše. Bolj, ko je otok turistično odmaknjen, lepši sprejem sva dobila.

Tuamotuji niso opravičili svojega slovesa. Toau nama je sicer ostal v lepem spominu in to predvsem zaradi domačinov.

Fakarava pač ne. Morda sva imela malo smole z vremenom, vendar to ne skrije dejstva, da ljudje na tem koncu tujca vidijo le skozi prizmo denarnice. Za ponuditi pa nimajo veliko, razen morda potapljanja. Vendar je tudi na to temo že samo v Pacifiku toliko lepših krajev. Če primerjam te atole s kiribaškimi, v trenutku padejo na izpitu.

Družbeni otoki so masovni turizem. Če jih jemlješ kot take, so ok, sicer pa ne. Skoraj povsem enako, kot Havaji. Kot na Havajih, je tudi tukaj nekaj lepih koncev, kjer še ni vse samo cocktail na plaži ob sončnem zahodu in pa čoporativni ogled v spremstvu vodiča, česar koli pač že. Ni pa takih koncev na pretek.

Lani sva si ogledala še druga dva arhipelaga Francoske Polinezije in Gambieri so mi ostali (in so še vedno) v lepšem spominu, kot Markizini otoki. Spet verjetno zato, ker so manj turistični, kaj pa vem.

Francoska Polinezija je velika in tri mesece, kolikor sva skupno tukaj prebila je premalo, da si človek vse ogleda. Čeprav sem imel na začetku strah pred jezikom, se je izkazalo, da se skoraj povsod da zmeniti angleško. Na nekaterih koncih celo povsem tekoče, drugje pač s pomočjo rok, vendar se da. Kako drugače kot v Franciji in še posebej za Korziki. Tudi cene, ki naj bi bile po vseh informacijah neskončno visoke, so povsem obvladljive. Kolikor se je dalo, sva zapravljala, pa nisva prišla planirani vsoti niti blizu. Kar pa ne velja za katero izmed prejšnjih destinacij, recimo Kostariko, Havaje, nekatere karibske države... Vstop in izstop iz države je zastoj, privezi, kjer so, so zastoj. Sidrišča tudi, v marini smo pa za bojo plačali res simbolično ceno, tri evre na dan. Malo je k nizki porabi pripomoglo tudi dejstvo, da tukaj ne poznajo oštarij, kot jih poznamo pri nas. Velikokrat sva se bila zato prisiljena prehranjevati sama, čeprav sva bila cel dan na obali. Da o kafičih s pivom sploh ne govorim. Teh ni. Tako, da mi je bilo na koncu čisto vseeno koliko stane pivo, ker ga enostavno nisem mogel dobiti. Cene hrane v trgovini so primerljive cenam na Havajih (morda pri alkoholu višje, ostalo je pa tu nekje). Najem avtomobila je recimo dražji kot marsikje drugje, pa sva ga najela samo dvakrat, pa še takrat ne bi bilo potrebno. Zaradi varne dežele in prijaznih domačinov je bil avtoštop najbolj primeren način prevoza. Še posebej na Avstraliji. Ko tako pogledam pod črto, je številka v evrih dokaj skromna, kljub popravilu okvare snasti in filanju popolnoma praznih rezervoarjev za gorivo. Še najbolj izstopajoč strošek je internet. Ta je obupno drag!

še posnetek Male v pristanišču Moreai na otoku Rurutu

14. avgust 2013, sreda

Rurutu - Rarotonga 2.dan

Ker imam čas, planiram kam naprej. Težka bo! Toliko stvari je za obiskati, toliko (tisoč) milj za prepluti, časa pa tako malo. Še dobro, da nisem v penziji, potem bi ga bilo še manj. Ni kaj, dobro bo potrebno premisliti in črtati kar nekaj željenih destinacij. Na žalost. Hej! Kaj se me loteva depresija? Takoj je potrebno pojesti nekaj antidepresivov. Zdaj, ko vem, čemu vse služijo banane je to otročje lahko.

Ponoči je pihal šibak veter. Val je ostal in jadra udarjajo. Zvijem jih in drugo polovico noči premotorirava in delava vodo. Čez dan je situacija povsem drugačna. 3 Bf polkrme, mirno morje, popolnoma jasno nebo. Idealno za Malo, ki pod takimi pogoji z lahkoto razvije dobrih 6 vozlov hitrosti. Poležavava, bereva, jeva banane. Ribolova se ne greva. Nočeva si nakopat težav še z ribo. Kar predstavljam si jedilnik, banane in mahi mahi!

Vremenska napoved je vsak dan malo drugačna. Tukaj je res tako kot na Jadranu, sredi zime je vpliv frontalnih valov, ki se pomikajo južno od nas proti vzhodu toliko nepredvidljiv, da je vreme potrebno dnevno spremljati. Če k temu dodam še SPCZ, je zabava popolna. Kako drugače, kot na Atlantiku ali sevenem Pacifiku. Za nočoj nama napovedujejo anticiklon malo severneje od naše poti, torej šibke bočne vetrove, jutri prideva v ciklon z močnejšimi južnimi vetovi in dežjem. Upam, da ne bo preveč grmelo. V petek, računam, pristaneva na Rarotongi.

Vesna se me je usmili in naredila pozno kosilo z biftki in pečenim krompirjem brez banan.

15. avgust 2013, četrtek

Rurutu - Rarotonga 3.dan

Za zajtrk po mirni nočni plovbi so banane. Kasneje pospraviva tri preostale stroke (ne, niti približno nama jih ni uspelo pojesti) v locker. Upam, da ne bodo preverjali in naju spravili v težave. Še kavica in potem se začne zares. Najprej se veter obrne v nos. Naliv, ki mu sledi dodobra opere Malo. Potem je zatišje. Le slabo uro traja, ko prihrumi veter in dež iz juga. Še nekaj nalivov je in vetra ves čas okoli 6 Bf z boka. Kar pošten val se je naredil in priredil nekajkratno izdatno pranje kokpita. Še posebej je na udaru pozicija krmarja. Sprednji del palube je itak več ali manj stalno preplavljen z valovi, ki se zlivajo od premca do sprayhooda. Notri je precej bolj prijetno. Jutro je bilo sončno, večer je sončen. Tako idelano (preko dneva) ne pomnim prehoda še nobene fronte do sedaj. Koliko lažje se je z vsem tem pretepati podnevi kot ponoči.

Danes je dan za nezdravo prehrano. Nič mesa. Porabiti je potrebno zelenjavo, da nam je ne poberejo sanitarci. Domača solata iz Rurutuja je odlična (v svoji kategoriji, jasno - kategoriji hrane torej, ki jo normalno je moja hrana), že dolgo nisem jedel takšne. Seveda to bio pridelavo popolnoma pokvari dressing, kjer kar mrgoli ejev. Tudi doma narejen pomfri s čilijem je s tatarsko omako s samimi eji. Kar srh me spreletava. Jutri obvezno za čiščenje en dober naravni bio steak. In veliko točeno pivo! Topleje je in pivo se bo prileglo. Morje se je od Rurutuja segrelo za krepke 3 stopinje.

Pacifik 2013

Cookovi otoki

16. avgust 2013, petek

Rarotonga

In tako je Mala zjutraj priplula na Kuharjeve otoke.

Noč je bila relativno mirna, vendar proti jutru nisem upal spati. Ribiških navad prebivalcev Kuharjevih otokov ne poznam. Pri Francoskih Polinezijcih se ni bilo za bati, da bi lovili ribe, tukaj pa ne poznam lokalnih navad. Izkaže se, da je bedenje potem, ko smo manj kot 20 milj od otoka tudi na tem koncu sveta nepotrebno. Šola za drugič.

Otok že od daleč deluje vzpodbudno, visoki hribi, popolnoma poraščeni z gozdom. Morje ima 26 stopinj. Obetavno. Luka je en sam obup, piše v vseh pilotih. Verjetno je res tako, naju pa pričaka v popolni bonaci in med-style mooring je opravljen brezhibno. Mora biti, saj smo doma v Mediteranu. Kdo pa bo to naredil bolje od nas? Vendar. Skoraj bi bil kažin, v vodi še nikoli nisem imel toliko verige, 74,5 m (od 75 m). Malo sem se uštel, kdaj spustiti sidro in ko je krma še pet metrov od pomola, je cela veriga v vodi. Plavati s štrikom med zobmi na obalo ali pobrati vse ven in ponoviti vajo, to je sedaj vprašanje. Odgovor je: nič od tega. Reši me mornarica, dva mornarja prideta na pomol in ujameta privezni vrvi in nas privežeta. Hvala! No, ko je vse končano, iz sosednjih bark le pokukajo mojstri svetovni pomorščaki na plano. Vam pa nič hvala, Amiji in Kiviji. Na koncu izpade idealno. Ravno prav od obale smo (zaradi vala v luki se ne da privezati bliže in dostop je le z dingijem) in vsa veriga je v morju.

Port kapitan je ekspeditiven, sanitarec in še en sanitarec (kaj pa vem kdo je kdo) tudi. Barko uspešno posprejajo s sprejem, takim, ki ga mi uporabljamo proti komarjem, zaračunajo za to silno delo 25 novozelandcev in vso svežo zelenjavo, ki jo je tudi kar nekaj. Banane spregledajo. Imigracionarja pa od nikoder. Ok, itak moram barko dobro privezat, potrebno je tudi kaj malega pojesti. Pa ga še vedno ni. Urgenca pri port kapitanu rodi takojšne sadove. Gospa pridrvi na mopedu, customarka je in ne imigracionarka, vse bo uredila. V oštariji nasproti pomola. Bravo!

Potem pa naokoli. Če kje, bom tu prišel na svoj račun. Toliko birtijic na kupu ni niti v Grčiji! Ampak. Najprej je potrebno kupiti denar. Poskusim kar na prvem štantu, pri avstralcih. 500 novozelandcev mi dajo, vzamejo pa 505. Aha! Drugič poskusim na katerem od konkurenčnih štantov, saj jih je veliko. Cene v oštarijah so nižje kot v Francoski Polineziji, se pa bojim, da bova zapravila več. Oštarijske ponudbe je neprimerljivo več. Bojim se, da bodo torej Kuharjevi otoki kar dragi. Za začetek je potrebno plačati vstopnico (bolje rečeno izstopnico) in še nekaj malenkosti zraven, 350 dolarčkov (kdo je že rekel, da je Galapagos drag?), zavijeva do frizerja (takega lokala nisva videla že od Bora Bore sem), 50 dolarčkov, greva na pivo, naslednjih, kupiva net še enkrat, večerja v happy hour bo kul, potem pa že vem, da bo spet nekaj pivca. Imajo celo campingaz plin in ga bova filala. Prvi dan petstotak, drugi dan petstotak, tretji dan... uff... Kje si draga Francoska Polinezija? Če bo tak tempo, bo tole še dražje kot Čile, do sedaj najdražja država na naši poti.

Popoldan posedim v kokpitu in čakam zapraševalca, da mu plačam tistih 25 dolarjev za njegovo jutranje sprejanje, ko pride mimo soseda, Američanka. Par besed in obvezni "Od kod ste?". Iz Slovenije, kaj veste kje je to? Jasno da vem, so mi vse razložili, tri barke stran sta dva Slovenca na katiču pod irsko zastavo. Hej, to pa moram zvečer preveriti. Ona moja prognoza o količini po večerji popitega piva se mi zdi je bila močno podcenjena.

registerska tablica za avtomobile na Cookovih otokih; Kia Orana pomeni pozdravljeni, dobrodošli ...

turistična lesenjača, oldtimerka

mladeniči plezajo in popravljajo jadroveje

ob pristajanju ni bilo časa fotkati pristanišča, zato fotografija

17. avgust 2013, sobota

Rarotonga

Z včerajšnjim popivanjem ni bilo nič. Ko se zvečer vračava pri sosedih ni nikogar. Pa danes, ni problema.

Sobota je in ob sobotah je big market. Kako bi ga opisal? Kot da bi zavil na bazaar v katerem izmed arabskih mest. Manjši del na enem koncu je namenjen zelenjavi, vse ostalo je kramarska roba za turiste. Od souvenirjev preko črnih biserov (jasno, tu so najbolj znani in najboljši na svetu, ko šljivi Francosko Polinezijo) in cotic do futra. Izmir? Na koncu je oder in na odru govornik, poziva k zapravljanju na tak ali drugačen način. Prekinejo ga le občasni nastopi lokalne skupine muskontarjev in v narodno nošo našemljenih mladih punčk, ki se nekaj trudijo s plesom. Ni, da bi ostala in pogledala kaj več, kot en nastop. In ni, da bi kaj kupila na marketu. Vse skupaj je en čisto navadni in ceneni šov za (ameriške) turiste.

Malo na net, delo kliče, ob enih pa z busom okoli otoka. Nabito je poln, turisti se vračajo iz marketa. Resorti so precej manj izraziti, kot sem pričakoval in kot so bili na Bora Bori. Predvsem so manjši in ne tako načičkani. Eden, morda dva sta primerljiva s tistim, kar poznamo recimo iz Dominikanske republike. To je pa tudi vse, kar je na otoku. Morda je vzrok, ker ni lagune, le fringing reef s pol metra globoko voda za čofotanje ali (pogojno) snorkljanje. Kar se tiče suhozemske narave, me je otok prijetno presenetil, zelo lepo je poraščen na vseh straneh, popolnoma drugače, kot Havaji, Družbeni ali Markizini otoki. Ali pa nam bližji in bolj poznani Kanarski otoki. Vidi se, da je lega v pasatnem pasu bolj za lase privlečena. V resnici je tukaj tako močan vpliv front, da so vetrovi iz vseh smeri. Ali pa so bonace, kot so na srečo te dni. Avatiu je slaba luka in povsod piše, da jo je potrebno zapustiti ob severnih vetrovih, ki se pojavijo ob vsakem prehodu fronte. Vendar. Te dni je mirno kot na Jadranu. Je to Pacifik?

Kosilo ni bilo kaj prida. Že nad vhodom v bar and grill je pisalo Welcome to the United States! Temu primerna je bila tudi

hrana. Saj, mahi mahi je bil tak, kot pač mahi mahi je, poleg pa dobimo pomfri, ketchup in majonezo. Bljak! Ta ista riba v Francoski Polineziji je bila postrežena z vaniljevo ali roquefort omako, taro, kakšno zelenjavo in podobnim. Ista riba in popolnoma drugačen okus. Le (novozelandskih) vrst piva je tukaj precej več na voljo, kot pri francoskih Polinezijcih. Končni račun je tako že brez upoštevanja različne kakovosti precej višji, kot pri sosedih. Sedemdeset dolarčkov sva dala za đankfud. Za vsak slučaj sem danes dnevni proračun povišal iz 500 na 650 dolarjev.

Malo se sprehajava, malo sediva za računalnikom. V bližnjem kafiču. Električna teče v računalnik, pivo po grlu. Ko je sita mašinka, sva odžejana tudi midva. Pica za snack ni bila ravno state of the art. Cena pač.

Zvečer se končno dobimo z Mihelo in Janom, štoparjema na irskem katiču. Iz Tahitija sta priplula in v nekaj dneh naj bi odpluli na Niue. Če ne bosta tukaj presedla od Irca k Avstralcu in se spotoma ustavila na Palmerstonu. Ne veta še, saj je še čas. Pred sredo itak ne gredo naprej. Ko tako malo klepetamo in pljukamo slovensko žganje (tokrat iz dveh virov), se izkaže, da smo bili z Janom za Silvestrovo skupaj na Big Islandu. Kako majhen je ta svet! Izjavo, da je Pacifik velik, bom moral počasi vzeti nazaj. Kaj je bilo samo na Havajih za Novo leto pol Slovenije? Morda sem pa narobe pristopil k zadevi, morda je pa Slovenija tako velika? Kdo ve... In Mihela odlično pozna Kauai, relativno neobiskan havajski otok, tri leta zapored je bila tam na študentski praksi. Jan je zadnjih nekaj mesecev delal v Novi Zelandiji, morda nama lahko kaj svetuje. Kakorkoli, če nič drugega, v slovenskem jeziku poklepetati na osamljenem otoku sredi (po novih dognanjih, majčkenega) Pacifika je že samo po sebi doživetje.

sobotna tržnica na kateri se je po masi ljudi zbral cel otok

Barbika je še vedno aktualna ...

prodaja že pripravljene hrane, kokosovega mleka, naravnega soka ...

...svežega sadja in zelenjave na pretek; cene so bile pa bolj turistične

v roza plastično posodo se je nabralo kar nekaj dolarčkov za ples deklic; no, kaj takega, da plešejo otroci za denar sva prvič videla

ti kokosovi modrčki pa čisto nič ne pašejo tem deklicam

idej za T shirt nikoli ne zmanjka

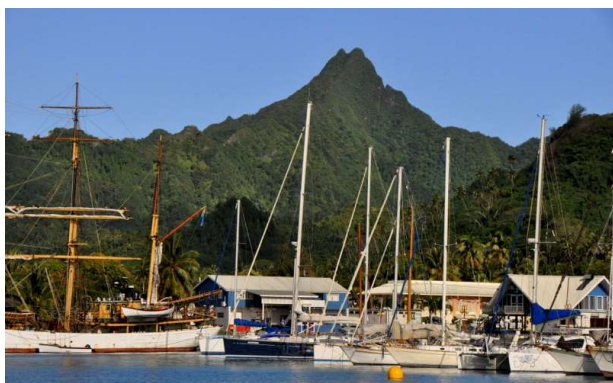
novačenje ljudi za večerni zelo drag show

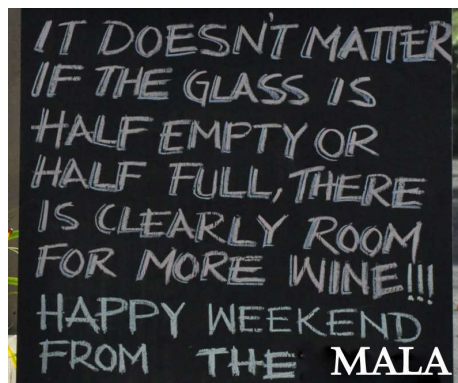
svetovna premiera na Rarotongi ... :)

različnih cerkva se tudi tukaj ne manjka

zeleni hribi v ozadju luke

lep vikend vam želimo!

18. avgust 2013, nedelja

Rarotonga

Nedelja je. Vesna je najprej planirala obisk cerkve, pa si danes premisli. Dres code ji ne paše. Kot se kasneje pozanima, kaj dosti ni zamudila. Nič ni bilo s tolikokrat v vodičih omenjenim petjem. Sintisajzer. Maša v čisto v amerikaniziranem slogu, kot je tudi vse ostalo na otoku. Za razliko od kiribaških in francoskih otokov, se tukaj nihče ne zmeni za naju. Da bi naju pa kdo pozdravil, bi bil pa že čudež. Sicer je pa to logično, otok je industrializiran in v takih okoljih se tujcu ne nasmehneš vse do trenutka, ko iz žepa potegne denarnico. Tukaj se še takrat ne.

Dan tako preživiva na barki, delovno. Čisto sva se že prilagodila lokalnim običajem. Še na kosilo se nama ne ljubi, ampak Vesna iz bližnje đankfudžjinice prinese nekaj, čemur rečejo tukaj kosilo. V Sloveniji temu rečemo pomije. Hrana za mojo najljubšo hrano, torej. Zvečer na net in pivo. Po delu pa klepet v slovenščini. Mrzlo je in edini sem, ki še vztraja pri pivu. Ostali pijejo čaj z rumom, kot pozimi doma v hribih. Tole je bil najhladnejši večer, ki mu je sledila najhladnejša noč do sedaj. Hladneje celo kot na Galapagosu ali Rapa Nui. Le Jan se ne pritožuje. On je prišel v te kraje z Nove Zelandije...

nekaj sposojenih fotk od Mihele, fotkano z gopro aparatom-vse na Rarotongi

GoPro naredi samodejno polkrog

kar nekaj ribic najdeš na snorkljanju na Rarotongi

...pa še živopisane...

k maši je treba s klobukom

na obalo smo vezani kar daleč stran in se je potrebno z dinghijem potegniti na obalo

verjetno nekoč neka pomembna dama ?

na teh plažah res ni problem najti prostora za svojo brisačko

19. avgust 2013, ponedeljek

Rarotonga

Kot na Jadranu, preveč ali pa premalo vetra. Nikoli mi ni prav. Sedaj ga je premalo. Dva soseda izplujeta, pa jih še ure gledam, kako se plazita v brezvetrju. Mislim, da ne plujeta niti s tremi vozli. Mi bomo počakali. Jan me dvigne na vrh jambora, potem čvekamo. Plin je zrihtan za tren oka, še nikoli tako hitro, tako blizu in tako enostavno. In dolgo že ne tako poceni. Če kdaj, velja sedaj Cezarjev stavek: veni vidi vici. Perilo bo oprano do jutri. Fotke za Toau in Rurutu so poslano. Za dvesto evrov spet nabavimo ogromno hrane. Celo Kalamata olive dobiva. Le sirčkov in salamic ni kot jih je bilo v Papeeteju. In paštet iz gosjih jeter tudi ne. In še česa, kar ne spominja na ketchup in majonezo.

Se pa zakomplicira pri prevozu vse te silne hrane na barko. Hrana je v dingiju, jaz pa poleg. Poleg dingija je običajno morje. Tudi tokrat. Ampak. Vsaka stvar je za nekaj dobra. Sedaj vem, da je moj novi super-truper telefon res waserdicht! Popolnoma enako dela pred in po kopanju. Niti prej niti sedaj ne prebere Mobitelove SIM kartice. S polinezijsko dela pa ko šus. Če sem iskren, Mobitelove kartice ne prebere noben telefon. Čudno. To, da crkne SIM še nikoli nisem slišal. Vendar v tem primeru mi vse kaže prav na to. Dobro jo je odnesel tudi novozelandski denar, ki sem ga imel polne žepe - direktno s kioska, kjer ga prodajajo sem bil. Spet. Papir tega denarja je bolj podoben plastiki kot papirju in ta zadeva je na vodo kar odporna.

Večerja. High Tide, kjer imajo pizza buffet in pivo je ob ponedeljkih zaprt. Nasproti je domorodska oštarijca. Tudi tam se lahko fila komp in tudi tam vleče WiFi. Do sem vse lepo in prav. Vendar. Nimajo piva. In spet, vendar. Nou-problem, takoj ga gredo kupit v trgovino, ko jim Vesna razloži, da če jaz ne dobim piva, streljam. Je včeraj gledal kavbojko po televiziji in je še danes čisto naspidiran, še doda. Pametni popusti, neumni se ima lepo. Logična stvar. In hrana je za razliko od vseh dosedanjih nobel gostiln - dobra. Za tukajšnje anglosaške razmere celo odlična! In še udarec na koncu vsega: ker piva nimajo na ceniku, je cena zanj kar trgovinska. I nama teško, jaoj! In to še ni vse! Lokal je domorodski za domorodce in domorodci pijejo kavo, zahodno pacifiško poživilo. Samo domorodci? Ne, Vesna tudi. Ekipa je dobra, malo klepetamo, malo se hecamo, potem se pogovarjamo o skupnih prijateljih, Brunu in ostalih domačinih s Tabaurana. Pogledamo naše fotke in za jutri jim obljubiva, da jim prekopiirava cel set fotk na ključek. Upam, da za zahvalo ne dobiva - banan.

Mala na privezu

pogled na cookov bauhaus in oštarijo z ocvrto hrano

20. avgust 2013, torek

Rarotonga

Dopoldne mine kot bi rekel keks. Čvekamo z enimi sosedi, čvekamo z drugimi sosedi. Poberemo perilo iz pralnice, nabavimo še nekaj hrane. Pomagamo pri prevezovanju, sosedov, ker pride danes big-šip, sardina boat (ki je jasno potem ni bilo) in so ji v napoto. Natočimo vodo, z Mihelo in Janom se zmenimo da odpotujemo skupaj in ... ura je pol treh. Panika!

Trkom do port kapitana, pa pravi, da trkom do immigration officea, pa pravijo trkom nazaj h kapitanu in potem spet trkom k immigrationcem (jasno, vmes je kilometer ali več sprehoda) in za grand finale trkom do customs. Devet do štirih smo tam, devet minut pred zapiranjem. No, odidemo od pol petih. Vmes pa pišem in rišem. Samo to, za dihat skoraj ni časa. Toliko papirjev ne pomnim kdaj sem izpolnil. Samo customs clearance je na petih drobno tiskanih straneh. Pa crew liste sem izpolnil trikrat (carinikom, policajem in pomorcem), da ne omenjam policijskih departure kartonov in kaj vem česa še. Recimo make, model, year built, etc. of first, second and third (?!?) GPS. Sem bil že na tem, da na tretji poziciji napišem Sony Xperia Z (moj super-truper telefon). Pa sem se zadnji trenutek zadržal. Sicer pa, če sem pošten, če zaračunajo 460 dolarjev, morajo pa že kaj narediti, ne? In da lahko delajo, potrebujejo podatke. Tudi logično!

Spet kupimo denar, kakopak. Mihela kupi nov računalnik. Tipičen nakup na osamljenem rajskem pacifiškem otoku. Še net in potem končno na pивce za živce. In na prvi in zadnji obrok na dan 20. velikega srpnja leta gospodovega 2013. Hrana je bila dobra, pet Heinekenov pa namesto običajnih 35 dolarjev samo dvanajst, evro in pol za flaško. Poceni? Če se grem stroškovno knjigovodstvo in na stroškovno mesto Heineken obesim ceno vstopnice (izstopnice) iz države, je pivo po slabih sto dolarsonov. Še vedno malo?

samotni sprehajalec

spomenik: first prime minister Cook Islands

21. avgust 2013, sreda

Rarotonga - Aitutaki

Če je bilo pred dvema dnevoma tako hladno, da sem se pokrili z dvema odejama, je bila danes ponoči še ena odveč. Kdo bi razumel to vreme? Ob zori vstanem, pogledam na obalo in vidim port kapitana. Čudno. Uradnik je v službi že pred začetkom delovnega časa. Nekaj ne štima. V strahu se obrnem še proti morju in... o, groza! Pred lukco se šopiri kruzerica in vse kaže, da ima namen pristati. Ko bo ta grdosija plula v lukco, ni šansa, da mi izplujemo. In to lahko traja nekaj ur, glede na domorodsko organiziranost. Panika torej. Mihela in Jan takoj pridingirata iz Visiona. Nova člana posadke na Mali sta. Naslednji teden ali dva bosta plula z nami. Do Niueja (ta čudna beseda se izgovori še bolj čudno, nju-vej). Naprej ne moreta, za naprej bi morala imeti prečudovito ameriško vizo. Iz Niue bosta onadva odštopala na Tongo, midva pa odplula na Samoo. Po hitrem postopku torej izplujemo in via Aitutaki. Klirens imamo sicer za Palmerston, upam da zaradi tega na Aitutakiju ne bomo imeli težav.

Vetra ni. Jadra okolici sicer ponosno razkazujemo, pa si jih ogledajo le leteče ribe. In razen tega, kake druge koristi od njih ni. Niti od jader, niti od letečih rib. Motor brni do osmih zvečer. Resda na minimalnih obratih, a moteč je ravno tako. Zato pa dobro jemo! Ladijske zaloge so s prihodom nove posadke ofrišane z artikli kot so domača salama in bučno olje. In domačim šnopsom. Pivce je sicer še vedno amijejsko, s pretečenim rokom, a v vročem dnevu paše, paše, paše... Službene stvari naredim v pol ure, ostali del dneva mine v čekanju. Prijetna družba.

Veter se zvečer končno le sramežljivo pojavi in upam, da bo vsaj nočna plovba prijetna. Bo, če bo vreme v skladu z napovedjo.

malo mezice; k bučnemu olju paše tudi novozelandska skuta in čebula; kalamatske olive tudi prodajajo v sosednji trgovini

kam že gremo? sprašuje Mihela medtem, ko se baše z bananami različnih velikosti

kruzerca pred vhomom v luko - Paul Gauguin

no pa adijo Rarotonga

Mihela in Jan sta najina nova sopotnika do Niue

22. avgust 2013, četrtek

Aitutaki

En majčkeno rizkanten vhod je v laguno Aitutakija. Zminiran, širine slabih 20 metrov in kar dolg, morda pol milje. Pa to ni najhuje, večji problem je na vertikalni osi koordinatnega sistema. Globine je samo 1,4 m. Današnje plime je za 0,7 m in ko to malo računam, izračunam. Malo bomo mogoče ob plimi podrsali s kobilico po tleh in bomo notri. Velja poskusiti. Preverim še uro, ob pol enajstih bo to. In tu sem naredil napako! Podatke sem pobral z Raymarina, nisem pa preveril še ostalih virov. Dabl-ček sem preskočil.

Ob pol enajstih torej vplujemo, plujemo in priplujemo. Pa ne do lagune. V prehodu nasedemo. A-ja-ja-jaaaaah! Ne gre ne naprej (tja po tej izkušnji niti nočem več), ne nazaj. Veter imamo točno v nos. Ko bi bil vsaj malo bočno, bi lahko dvignil jadro. Srečno naključje, mimo pripeljejo tavharji, lahko me toliko petegnejo, da dvignem jadro. Pa nočejo. Opala, tole pa ni ravno polinezijsko obnašanje. Kuharjevi otoki, še en minus ste dobili! Sreča služi hrabre, veter pihne malo z boka, Mala se obrne in - gas, pičiiii ven! Srečno smo se rešili objema čeri, morda smo le antifauling malo podrsali pod kobilico, kar pa ni neka huda reč. Joker je ponucan, izkušnja dobra (sem pač neumen in se učim na svojih izkušnjah). S slabimi dvema metri

greza ne bom več poskušal pluti po metru in pol vode.

Pred vhodom v prehod se sidramo, pozajtrkujemo in trojica se poda na dolgo pot z dingijem do otoka. Sidramo na skalnato dno in sidro drži samo toliko, kot je težko, niti v sanjah barke tukaj ne pustim same. Ni še teden dni od tega, ko je prav na tem sidrišču na reef vrglo nemško jadnico. Ne bi ponavljal njihove napake (vsaj nekaj bi se pa vseeno rad naučil tudi iz izkušenj drugih). Za relaksacijo popravim enega izmed polnilcev računalnikov, potem pa v analizo, kje sem zamočil. WXTide ima drugačne podatke, plima je bila eno uro prej, kot je menil Raymarine, da bo. In ni je bilo 70 cm, ampak le 50 cm. Ko vse to zložim skupaj, mi postane jasno. Nismo imeli šansa, da pridemo skozi eno uro po plimi. In kar je pomembneje, naslednja plima s pol metra vode bo šele 15. septembra. Tudi, če bi danes prišli notri, bi morali tukaj prebiti skoraj mesec dni, da bi lahko izpluli. Uffff...

Tudi na Aitutakiju špila avtoštop. Skoraj. Nekateri štopodajalci sicer hočejo za svoje usluge plačilo, večina pa ne. Ustavijo vsi. Otoček je lep, vse naokoli je laguna, gužve ni, ljudje so pa, podobno kot na Rarotongi, naveličani turistov. Trojica iz ekspedicije me potolaži, da prav veliko nisem zamudil. Še malo kopanja okoli barke in nato izplujemo. Na zunanji strani reefa ne želim prebiti noči na sidru. Sidro sicer dobimo ven brez vidnih težav, je bilo pa blizu, da se kaj zaplete. Vse kar ni mivka ali blato je rizično. Jan pripravi še odlično večerjo in čas je za spanje.

ko moški popravljajo tehnične aparate, je vse polno žic naokoli

vhod na otok Aitutaki je zelo ozek in žal za nas je bil premalo globok, tako, da smo komaj obrnili in šli nazaj

itak največja stavba je cerkev

na tržnici je prodajala le ena sama z zelo skromno izbiro in poprečnimi cenami

pogled z najvišjega hriba (124m)

kajtarji

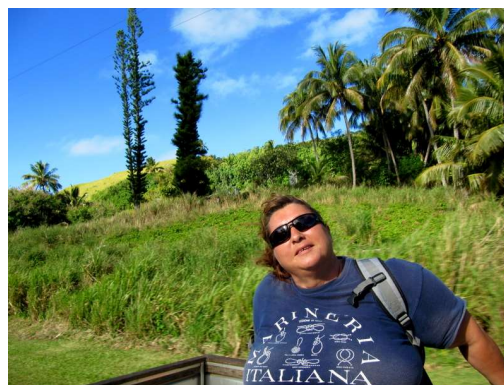
nešteto resortov je na tej strani otoka

Mala fotka z vrha hriba

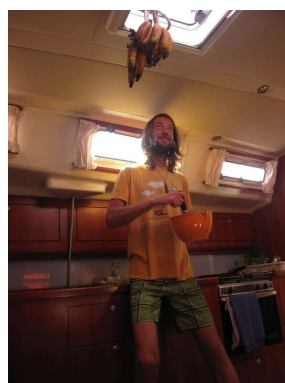
take fotke so verjetno v katalogih za bodoče mladoporočence?

nazaj grede smo poštopali poltovornjak in se peljali v kasonu

pa še ena fotka iz morja

tokrat za večerjo indijska hrana-Jan glavni kuhar

23. avgust 2013, petek

Aitutaki - Palmerston

Danes je dan za ribičijo. Banane gredo počasi proti koncu. Novi člani posadke, nova moč. Poraba banan se je precej zvečala. Jan se je trdno zasidral v kuhinji in zamenjava glavnega ladijskega kuharja se kar pozna pri pripravi hrane. Za zajtrk imamo palačinke z bananami. In da nas ne preseneti stanje brez banan, se namenimo do časa pripraviti na ta trenutek. NNNP. Namesto banan bodo ribe. V neomejenih količinah.

Vendar. Ni vse tako enostavno, kot zglada na prvi pogled. Mi pravzaprav le mislimo, da lovimo ribe. Živimo v blaženi nevednosti. V resnici ribe lovijo (plastične) ribe. In jih tudi ujamejo. Večkrat. Dokazano, vse je evidentirano skozi našo ribolovno opremo. In bilančni rezultat za ekipo Male ni ravno najbolj vzpodbuden. Na pasivni strani razknjižimo dve vabi, na aktivni pa - hmmm..., ni kaj knjižiti. En rumenoplavuti tun in tri zlate skuše so zagrizle. Vsega skupaj tako na uč kakih dvajset kilogramov žive teže. Ampak. Yellowfinka in mahi mahi sta svojo vabo tudi uspešno ujela in jo odnesla s seboj. Dvema doradama je vaba na vesplošno žalost ušla iz ust, ko sta jo že dobro držali. Ena je plastično ribico s kavli izpustila, ko je proti njenim škrgam že v velikem loku potovala kljuka. Ne minuto, sekundo pred dvanajsto. Ni, kaj nekatere ribe so res rojene pod srečno zvezdo.

Zamenjamo laks in spet lovimo, vendar upanja ni veliko. Dve delujoči vabi sta šli rakom žvižgat. Ostale so nam le še vabe, s katerimi pa že tudi do sedaj nismo kaj prida ujeli. Do Samoe, mislim, smo z ribičijo zaključili. No, z ribičijo morda ne, z ulovom pa več ali manj mislim, da smo.

Veter imamo cel dan krmi in nekaj časa križarimo levo-desno, potem samo z genovo plujemo v smeri. Hitrost je pošastno slaba. Namesto, da bi morali pred Palmerstonom bremzati, da se ne bojamo ponoči, bomo morali dati gas, da sploh še priplujemo podnevi.

med potjo ...

24. avgust 2013, sobota

Palmerston

Čudovito sončno vreme, morda malo premalo vetra za hitro plovbo, zato je pa toliko bolj mirna. Tok se nam naredi v kljun in nam v 24 urah pobere 22 milj. Pa bo že, saj imamo čas. Palmerston zagledamo okoli poldne, potem vidimo na AISu še eno jadrnico, ki pluje na otok. Tekma za boje? Ne damo gasa, bomo že nekako. Izkaže se kot pametna poteza, konkurenca se ne ustavi. Na celem bojišču smo edina barka. To zna biti ugodno glede tretmaja pri domačinih. In s tem sploh še ni konec čudes. Ko mi pristajamo, izpred otoka izpluje oskrbovalna ladja. Trikrat letno obišče otok in to ravno danes. Zaloge prebivalcev so spet popolnjene (me prav zanima, kako bodo sedaj fehtali). Smo pa res natrefali trenutek.

In trenutek smo natrefali tudi pri whale watch experience. Za uvod plavajo kiti kakih petdeset metrov od barke. Za uvod. Glavno pride, ko smo že privezani na boji. Kitovka z mladičem se sprehodi po samem bojišču, dobro dolžino barke od Male. Jan ne čaka niti trenutka, plavutke na noge, masko na glavo in že plava s kitoma. Nekaj časa, potem mu morski sesalec le pokaže, kdo je hitrejši. In predvsem kdo se lahko globlje potopi. Čakamo še finale. In ga tudi dočakamo. Za grand finale so vratolomni skoki štirideset tonskega kita grbavca, iz vode se požene za krepko dolžino svojega telesa, tokrat na varni razdalji od Male. Čudovito!

Uradniki pridejo in odidejo. Z našimi papirji je vse v redu, maj-frend. A-ja-ja-jaaaah... čim slišim maj-frend, že vem koliko je ura. Ampak, bomo že kako zvozili, še vedno smo. Go with the flow, je v takih primerih najboljša metoda. Družina, ki nas je posvojila za čas obiska otoka, nas bo pedenala naslednje dni, še povedo. In nas. Pridejo nas iskat, peljejo preko, v pozno popoldanskem soncu, čudovite lagune in nadaljujejo z ekskurzijo po otoku. Pred mrakom nas vse skupaj lepo odpeljejo nazaj na barko. Jutri zjutraj dalje. Najprej na mašo in po maši je na vrsti kosilo. Jutri je še posebej pomemben dan, samo

trikrat na leto je tako. Jutri se bo jedlo ptiče. Zanimivo. Čeprav, če sem čisto pošten, bi mi bil obred s prašiči bolj všeč (sem preveril, jih imajo). Upam, da ne bo prehudo. Če pa le ne bo druge, se samookličem za vegija...

Otok z 62 prebivalci je spet eden tistih samozadostnih. Vse imajo. Od elektrarne, preko šole in bolnišnice, cerkve, banke pa vse do komunikacijskega centra. In vse ulice, če se jim lahko tako reče, so lepo urejene, peščene, z javno razsvetljavo. Vijejo se med gostim gozdom, ki ga občasno prekinejo nasadi kokosovih palm. Vijejo, vijejo in privijejo do - pokopališča. Na Susku so pravi amaterji! Tukaj je na vseh grobovih en sam priimek, Marsters. Mož s tem imenom se je pred stopetdesetimi leti naselil na takrat nenaseljenem atolu in s skupaj tremi ženami postavil farmo otrok. Vsi prebivalci otoka še danes so le njegovi potomci.

Po Isli de Coco spet šok z internetom. Na bojišču, na barki, lovimo telekomov wifi! Za boljše razumevanje tega fenomena je potrebno vedeti, da ga niti v lukii na Rarotongi, samem centru sveta Kuharjevih otokov, ni bilo. Interneta namreč.

kit čisto blizu nas

David nas je pripeljal na atol Palmerston z njihovim čolnom

izredno lepe barve morja

Simon je rekel, da lastnik te barke ni upošteval njegovega nasveta pri bojanju in sidranju

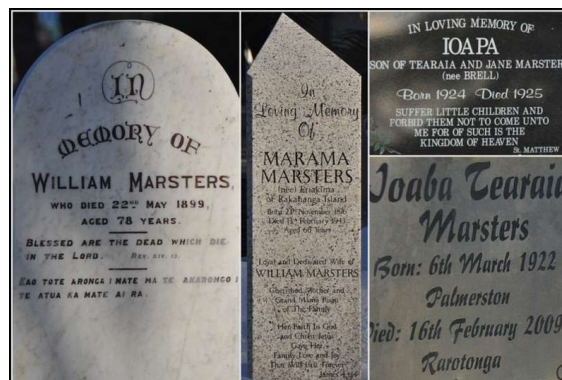
Simon mladega ptička natika na palco, da ga osmodi

njegova otroka pa jih potem očistita

staro pokopališče

pokopališče ob cerkvi-vsi so Marstersi

glavna cesta na otoku je peščena in skrbno pometena

ministrstvo za zdravje priporoča

večerno kopanje domačinov in hkrati opazovanje naše skupinice

Palmerston ob sončnem zahodu

25. avgust 2013, nedelja

Palmerston

Za vsak slučaj dobro pozajtrkujemo. Kdo ve, kako bo s ptiči. Potem se vržemo v ta gmašne cote in Simon nas transportira na otok. Dami si garderobo dopolnita še s sposojenima klobukoma in via cerkev. Notranjost je popolnoma prazna. Kar se tiče okrasja, namreč. Namesto žrtvenika je miza, namesto križa nad njim pa ura. Še klopi za ovčice in to je vse. Maša se je začela punktlj ob desetih. Zame je bilo to prvič v življenju, da sem prisostvoval krščanskemu obredu in kljub prijetnemu petju mi je vse skupaj postalo dolgočasno že, ko sta bila kazalca na uri prvič postavljena ortogonalno. Smo bili pa pomembni gostje, večkrat omenjeni v pridigi. Vse je bilo v redu, tudi zgodbica o God's SOS call signu, le to da naj cel otok moli, da nas na naši poti spremlja luč z neba, je bilo pa blago rečeno nespodobno. Še dobro, da nisem veren in tega ne jemljem resno, ampak strele si pa res ne želim. Po glavni maši v cerkvi še ena privatna maša pri našem gostitelju in še ena pred kosilom in potem (brez nas) popoldan repriza cele zgodbe. Hmmm...

Kosilo je bilo dobro in s ptiči nas niso pretirano silili. Bili so na mizi in malo smo vsi poskusili, potem je bila na sporedu svinja in kura. Poleg pa odlične priloge, temelječe na bananah (no, ja...), tapioki, tari in kokosu. Namesto piva je bilo

kokosovo mleko. Še dobro. Simon se namreč pohvali, da če spiye pivo, potem z veseljem na glas poje. To pa ni več dobro. Gospod je brez posluha. Zato ga ima pa dovolj na zalogi Jan in v popoldanski senci pod palmovimi drevesi zašpila na kitaro in uči domačine klene slovenske besede. Tako, kot gre njim najlažje v ušesa, s petjem. Tudi župnik z družino je prisoten na kosilu. Žena, Danka z novozelandskim potnim listom, in najstniška hči z nakitom in garderobo lepo pokažeta v katero družino spadata. Možakarja prehranjevanje toliko utruji, da se po kosilu lepo zlekne. Vzgledi vlečejo. Kmalu je kar kavč iz dnevne sobe v senci pred hišo. Mene scena močno spominja na slike Rimljanov, manjka le skleda s sadjem in črnka s pahljačo.

Če sem še včeraj mislil, da smo imeli srečo s kiti, vidim, da sem čisto navaden zelenec. Kiti plavajo okoli bojane barke ponoči, pa zjutraj, spet jih gledamo skakat iz vode. Ko se Mihela in Jan odpravita na popoldansko snorkljanje na reef ob barki, so spet tu. Ponoči ponovno. Dolgočasno kot maša. Takole, enkrat na uro v povprečju jih vidimo. No, takrat ko smo kje, kjer se vidi morje. Brez tega pogoja se jih pa vseeno težko vidi. Sprašujemo se, koliko jih je šele okoli Niueja, za katerega v Lonely Planetu piše, da se jih tam da videti. Palmerston sploh ni omenjen, pa jih je že tukaj toliko...

Mihelo in Jana je snorkljanje zlakalo in brez vidnih zadržkov pristaneta na roštiljado (hvala bogu, moja današnja molitev v cerkvi je le bila uslišana!). Meso zame, zelenjava (in fragmenti mesa) za ostale. Okoli barke plavajo porcijske ribe in Mihela, vsa navdušena nad tem naravnim pojavom, takoj poskusi z nabiralniško metodo. Vendar zadeva vseeno ni tako enostavna. Skakanje ne obrodi sadov. Morda drugič. Manjana.

na mašo je potrebno iti s klobukom

simpatična mešanka

Simonova mama

petletni John

po maši pa na kosilo

pri nas bi rekli, da se je kuhalo izpod peke

župnik in župnikova žena

po kosilu je potrebno malo počivati

pa očka malo zmasirati z lomi lomi :) masažo

Edward je vzel v roke kitaro, pa čeprav je bila nedelja

Jan je veselo igral slovenske pesmi

večer smo zaključili z roštiljem - od mesa do zelenjave

26. avgust 2013, ponedeljek

Palmerston

Narava nam je podarila še eno lepo jutro. Počasi lezemo iz postelj in ura je deset, ko smo na otoku. Današnji šofer je David. Najprej je na vrsti kopiranje filmov, potem šele karkoli drugega. Recimo ribičija. Demonstracija, kako se z mrežo ujame ena riba. No, plan je bil drugačen, planirana je bila polna mreža. Pa nič ne de. Kar se nas tiče, smo videli celoten postopek, pa naj bo na koncu v mreži ena ali pa sto rib.

In končno na belo peščeno plažo pod palme. Snorkljanje v prečudoviti laguni je nadpovprečno. Korale so lepe in žive, osredotočimo se na koralne glave, ki se dvigajo iz peščenega dna. Kot bi bile posajene v ogromnem bazenu s turkizno vodo. Laguna je neprimerljivo lepša od katere koli, kjer sem bil do sedaj. Bora Bora, kot referenca na tem področju, je precej bolj revna. Rib je kar nekaj, manjših in tudi kakšna večja se najde. Plavamo nad meter in pol velikim morskim psom, po plitvinah podimo skata in predvsem uživamo v topli vodi. Prvič po več kot mesecu dni. Fotiči pojejo, baterije se praznijo.

Do kosila. Danes je šef kuhinje Edward. Spet jemo ptiča, tokrat v inkarnaciji industrijsko proizvedenega piščanca, vrste M453-CI (po serijski številki nisem vprašal, verjetno je zapisana na garancijskem listu). In po kosilu na barko. Tokrat je tok (in z njim povezan val) tako močan, da z našim dingijem definitivno ne bi preživeli.

Mihela, navdušena ribička po duši, se loti ribolova. Veni vidi vici. Deset minut in porcijska riba je na krovu. Lažji del ribičije je opravljen, težji šele prihaja. Potrebno je revici sneti trnek iz gobca. Izredno zahtevno opravilo ostane nedokončano. Riba plava v velikem škafu s trofejo med zobmi, ko se naša vrla ekipa forenzikov (skupaj s Simonom na drugi strani VHF zveze) ubada s prepoznavo. Je ali ni užitna? Nosi v sebi cigutero ali ne? To je sedaj vprašanje. Vprašanje, ki bo navkljub neizmernemu trudu in neskončni strokovnosti ter požrtvovalnem delu celotne ekipe ostalo neodgovorjeno vsaj do Simonovega prihoda jutri zjutraj.

najprej kopiranje filmov

kristalno čista voda

Simon uči Jana olupiti kokos

Edward napelje mrežo

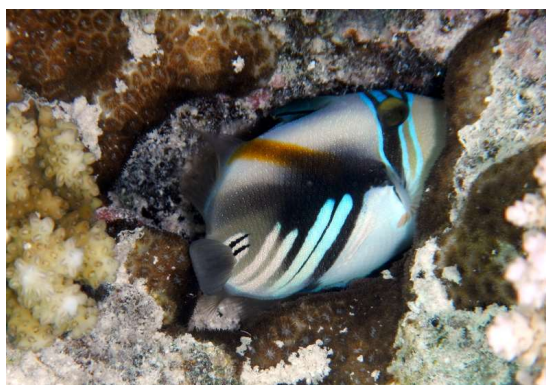
David pa divjo tolče po morju ...

...žal se je ujela le ta ribica in za kazen smo potem morali jesti kuro ... meni osebno ni bila všeč

zebrice v morju

kontrastne barve

korale sicer niso pisane, niso pa tudi mrtve

modre ribice nad koralno glavo

nič kaj lepo ni gledala deklica; mogoče bolna ali pa slabe volje: češ a ti je treba mene fotkati?

za finale pa Mihela ujame ribo s katero nismo potem vedeli kaj početi: užitna ali ne užitna ?

27. avgust 2013, torek

Palmerston

Tole bivanje na Palmerstonu postaja počasi neskončno dolgočasno. Kiti plavajo okoli Male. Kadar ne plavajo pa skačejo iz vode. Poleg kitov je tudi veliko kitov. No, še kiti se najdejo, potem se pa počasi neha. Če kaj pogleda iz vode, je to kit, jasno. Skratka, dolgočasno. Vsaj desetkrat sva jih videla danes, ko sva bivakirala na barki. Monotonijo preseka le plavut, dvakrat večja od boje. Mirno kroži nekaj časa naokoli, potem se potopi. Ne, ni bila kitova, šarki je bil. Tak, ta zaresen, ne oni rifar od včeraj.

Domačinom podarimo nekaj malenkosti, Jan in Mihela se odpeljeta na kopanje, midva se lotiva popravila vasermašine. Samo trideset litrov na uro nam je še dajala. In v podpalubje je spuščala zajetne količine vode. Dvakrat ga razstavim in sestavim, da je končno pogojno v redu, Vesna pa medtem spumpa izpod dil enih petdeset litrov vode. Dihtunge v visokotlačni pumpi so spet zmahane. Prava mala umetnost je vse skupaj spraviti v delovanje tukaj, ob otoku, kamor bo naslednjič priplula oskrbovalna ladja šele čez pet mesecev. Da bi računal na rezervne dele? Hehehe. Majstora? Hahaha. Po nekaj urah dela s šraufencigrom, imbus ključi, silikonskim gelom, soljo in poprom mašince spet prede. Kruh se speče, tanki za vodo so spet polni. Sedaj, ko smo štirje je tudi poraba večja. Tako kruha, kot vode.

Popoldne prideta soseda iz Rarotonge in se bojata na sosednji boji. Končno nismo več sami. Bosta pa ona dva kmalu ostala sama. Jutri odhajamo.

Jan in Mihela se pred večer vrneta s filirano ribo. Simon ju pripelje, malo še posedi popije nekaj piv, malo šnopsa in češnjevca in v največjem nalivu odpluje domov. Domačini so nam torej podarili ribo. Pravzaprav so se kar oddahnili, ko smo izrazili željo po ribah. Samo, da si nismo zaželeli njihove specialitete, ptičev...

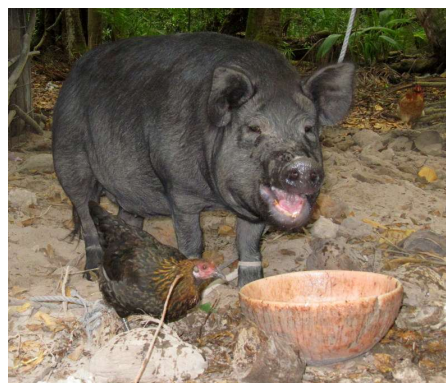
Simon in David sta danes ujela 28 rib

vse ribe takoj očistita v morju

...in veselo na ramo

Simonov pujs se veselo nasmiha - ko se je nabasal kokosa

John se igra pri ognju in poje Janu pesmico happy birthday :)

v kotlu se kuha riba za pujsa; danes je Jan vzel v roke ukulele

David prihaja s čolnom, da nas pelje na otok

malo naokoli po otoku ... danes so objavljene večinoma Miheline fotografije, ker sem bila sama na Mali

Simon je prišel na pivo, k sreči ga ni dovolj spil, da bi pel :)

kiti so bili blizu Male danes večkrat; še posebej me radi strašijo s svojim puhanjem pozno zvečer

Mihela je pripravila za večerjo sushi iz ribe, ki sta jo ujela Simon in David

leteča riba, velika 20cm, je priletela na bimini in divjala po njemu, vendar se ji rešiti ni uspelo

28. avgust 2013, sredo**Palmerston - Beveridge reef (1. dan)**

Jutro je lepo, sončno, vetra je malo. Ostati še en dan? Mislim, da smo na Palmerstonu doživeli vse, kar se doživeti da. Če ostanemo, le še ponavljamo. Jadro gor in novim zmagam naproti. Ampak, kmalu tudi jadro dol. 2-3 Bf krmnih vetrov je premalo, motor prične svoj nastop v glavni vlogi. In kot vedno ob takih priložnostih naredimo vodo (ja, še dela pumpa, še) in spečemo kruh. Jemo pa ribe. Papagajke v papajini omaki. Njam...

In se več ali manj cel ljubi dan dolgočasimo s čvekanjem, knjigami, filmi in podobnim. Opoldan se začne veter počasi krepiti in spreminjati smer. Jadra spet ven in najprej počasi, potem pa vse hitreje plujemo. 3-4 Bf bočnega vetra je kot ata na mamo za Malo. Zvečer malo pokrajšam, pri 15 vozlih vetra plujemo med 7 in 8 vozli. To je prehitro za mirno spanje. 6 vozlov je čisto dovolj hitro.

....kičaste barve ...

29. avgust 2013, četrtek**Palmerston - Beveridge reef (2. dan)**

Danes je pomemben dan! Prečkamo 165 W poldnevnik, kar pomeni, da smo točno na nasprotni strani Zemlje glede na našo domovino. Če upoštevamo le poldnevnik, jasno. Do sedaj smo se od doma oddaljevali, z današnjim dnem se mu pričnemo približevati. Ampak, le počasi, počasi... Počasi se daleč pride.

Na žalost vreme ni nič kaj svečano za tako svečan trenutek. Ponoči je deževalo, občasno prši še preko celega dneva, sonca ne vidimo. Le veter je dober, 4 Bf polkrme do krme je točno to, kar potrebujemo. Če ne bo večjih vetrovnih presenečenj, bomo jutri na Beveridge reefu. Je pa tukaj takole: dvakrat dnevno potegnem preko satelita najnovejše vremenske karte in vsakič (vsakič!) se bistveno razlikujejo. Še včeraj zvečer je kazalo, da bomo morali Niue zaradi močnih vetrov in valov na bojišču zapustiti v torek, danes zjutraj je napoved za cel naslednji teden v redu. Zato pa je napovedan urnebes za soboto, pojutrišnjem torej. Tega prej ni bilo videti. Več, kot dan ali dva v prihodnost očitno vremenska napoved v teh krajih ne zdrži presoje narave.

Pacifik 2013**Niue****30. avgust 2013, petek****Beveridge reef**

Počasnejši smo, kot sem pričakoval. Veter je slaboten in čisto krmni. Nekaj časa tudi motoriramo, da jadrom olajšamo življenje. Val jih premetava, veter jih ne drži in se zapirajo, občasno pa še obupno tolčejo. Ob enih popoldan se le sidramo. V bistvu ob dveh, pa smo prestavili uro na UTC-11. Prvič odkar smo pripluli na Havaje smo premaknili ladijsko uro. Datume smo premikali, ure še ne.

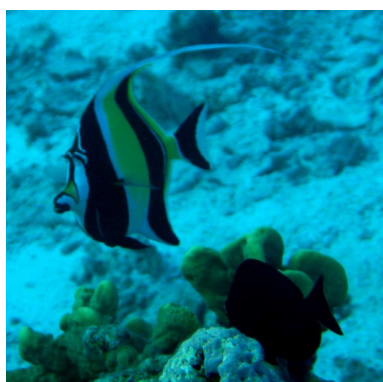
Beveridge reef je čudo narave! Sredi oceana se iz 4000 metrov globine dvigne steber, nekaj milj v premeru in se konča natančno ob vodni gladini. Zunaj je morje valovito in temno modro, notri mirno in turkizno. Sto ali dvesto metrov od reefa globinomer še ne zazna globine (tam nekje do 800 metrov globoko nese). Ko pa zaplujemo skozi vhod, se znajdemo v čudovito modro pobarvanem bazenu. Voda je popolnoma bistra, tako da se na desetih metrih vidi vsaka podrobnost. Dno celotne lagune je peščeno, poraščeno s koralnimi glavami. Ob reefu se barva spremeni iz temno turkizne v svetlo turkizno. Tam je peščeni pas globok dva metra in širok nekaj sto metrov. Preplitvo za nas, sidramo se pred njim.

Jan in Mihela odplavata v snorkljaško ekspedicijo do grebena in nazaj. Pohvalita čudovito vidljivost, sta pa razočarana nad ribjim asortimanom. Palmerston je bil z vidika favne lepši, povesta. Spet preverim vremensko napoved. Spet se je v šestih urah spremenila iz 30-35 Kt na 20-25 Kt. Saj ne morem verjet, da se lahko toliko spreminja tukaj, sredi oceana! Pa očitno se. Me prav zanima, kaj bomo v resnici imeli.

Odložili smo se namreč, da izplujemo in poskusimo narediti vstopne formalnosti za Niue jutri, v soboto. Slabih 140 milj imamo do tam. Bomo videli, kako bo. Upam, da bo Niue kaj boljši kot Rarotonga, ki naju je oba z Vesno precej razočarala. Razen samohvale, nisva opazila nič posebnega. Palmerston je bil nekaj drugega in tega si bom zapomnil. Zgodba s Francosko Polinezijo se tudi na Cookovih otokih ponavlja, tokrat v bistveno manjšem obsegu, a nauk basni je podoben: izogibaj se krajem z masovnim turizmom.

podvodni svet Beveridge reefa

sredi ničesar kar naenkrat reef

*Jana poslali pogledati, če bi se bilo možno sidrati kje bližje
... a žal je bilo premalo globoko*

31. avgust 2013, sobota

Niue

Vreme niti približno ni sledilo napovedi. Namesto dve uri trajajoče fronte z vetrovi 20-25 vozlov ob sedmih zjutraj se morje razjezi že zvečer in urnebes traja celo noč in še cel današnji dan. Ne pomnim, kdaj bi sploh padlo toliko dežja na Malo. Vendar. Bogovi so tudi tokrat usmiljeni, podobno kot na Havajih. Tam se je kazalec sustained wind ustavil na 49,9 vozla, tukaj na 39,9. Pod 30 pa tudi ni nikoli padel. Če bi vremenska napoved predvidela kaj takega, prav gotovo ne bi zapustil Beveridge reefa. Tale fronta nam je res dala tinto piti. Ni bil samo veter, tudi ulivalo je kot za stavo. Vidljivost je bila večino poti pod sto metri. No, nekako smo jo zvozili, prijetno pa ravno ni bilo.

Privežemo se na bojo. V dežju še postavimo zaščitne plahte Made in Hawaii in ... dežja je konec. Ej, ko bi prej vedel, da plahte pomagajo, bi jih montiral že na Beveridge reefu! Pa na obalo. Malo triki je vse skupaj. Pripelješ se do stopnic na pomolu. Nekako skočiš nanje, kar pri meter mrtvega morja sploh ni trivialno opravilo. V naslednji fazi zahakljaš dingi na škripec in ga dvigneš na pomol. Zaključna faza predvideva prevoz dingija s trolijem na parkirno mesto. Ko se vračamo na barko, pa isti postopek v obratnem vrstnem redu. Vse skupaj tudi tukaj spominja na Pitcairn.

Včeraj obljubljeni zastonj klirens stane danes 20 dolarjev, hic! Pa še to ni dokončno, nadaljevanje sledi v ponedeljek. Potem sprehod do yacht cluba in v oštarijo na večerjo. Edino odprto ob tej uri. Indijsko. Tokrat plačata Jan in Mihela, hrana pa ... no ja, še slabša kot v Združenih Državah. Ne glede na lakoto, ker se danes na Mali ni dalo normalno jesti, Vesna skoraj vse pusti. In Vesna ni ravno izbircna Metka (pražena čebula tukaj, jasno, ne šteje).

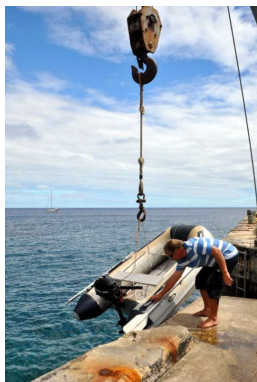
Niue je lep otok, vsaj prvi vtis daje tak. Makatea (dvignjeni atol) je plato na višini 50 m nad morjem. Kot se za atol spodobi, da je za reefom prepad pod morjem, so tudi tukaj rob otoka eni sami nekaj deset km dolgi in 50 m visoki klifi. Nekoč so bili ti klifi koralni greben. Danes je pa vse bujno poraščeno. Lepo. Mir in urejeno okolje spominjata na Australske otoke. Smerokazi na križiščih, ki označujejo prav vsako malenkost, pa na Pitcairn. Zgleda, da je to posledica kompleksa majhnosti. Državica Niue, ki je znana po tem, da ima najvišje število profesionalnih politikov per capita, šteje le okoli tisoč duš. Ogromno v primerjavi s Pitcairnom, pa vendar tako malo.

zelo naporna plovba za kapitana

customs in vestno izpolnjevanje papirjev ter plačilo 20NZD zaradi prihoda v soboto

dvigovanje in parkiranje dinghija na pomolu

nešteto tabel po otoku - kje je kaj in kaj je kaj

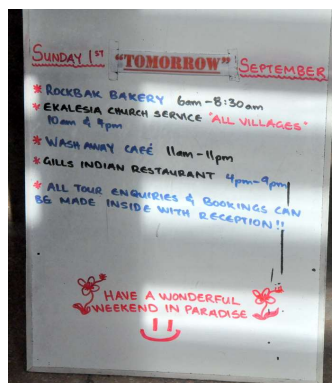
DHLova podružnica na Niue

otoku po velikosti primeren nakupovalni center

neizvirna avtomobilska tablica

v turističnem infotu vsak dan informacije kaj se dogaja na otoku in kaj je kaj odprtega

nedolgo od tega je bil art festival na otoku in med drugim je ostala za njim ta poslikana hišica

yacht club v mestecu Alofi

notranjost yacht cluba - desno mož in žena, ki skrbita za jadralce

domačinke tudi tukaj nosijo rožice